Liber Tertius Regum

Cap. 1 1 Et rex David senuerat, habebatque ætatis
plurimos dies : cumque operiretur vestibus, non
calefiebat. 2 Dixerunt ergo ei servi sui : Quæramus
domino nostro regi adolescentulam virginem, et stet
coram rege, et foveat eum, dormiatque in sinu suo, et
calefaciat dominum nostrum regem. 3 Quæsierunt igitur
adolescentulam speciosam in omnibus finibus Israël, et
invenerunt Abisag Sunamitidem, et adduxerunt eam ad
regem. 4 Erat autem puella pulchra nimis, dormiebatque
cum rege, et ministrabat ei : rex vero non cognovit eam.

5 Adonias autem filius Haggith elevabatur, dicens : Ego
regnabo. Fecitque sibi currus et equites, et quinquaginta
viros qui currerent ante eum. 6 Nec corripuit eum pater
suus aliquando, dicens : Quare hoc fecisti ? Erat autem et
ipse pulcher valde, secundus natu post Absalom. 7 Et
sermo ei cum Joab filio Sarviæ, et cum Abiathar
sacerdote, qui adjuvabant partes Adoniæ. 8 Sadoc vero
sacerdos, et Banaias filius Jojadæ, et Nathan propheta,
et Semei et Rei, et robur exercitus David, non erat cum
Adonia. 9 Immolatis ergo Adonias arietibus et vitulis, et
universis pinguibus, juxta lapidem Zoheleth, qui erat
vicinus fonti Rogel, vocavit universos fratres suos filios
regis, et omnes viros Juda servos regis. 10 Nathan autem
prophetam, et Banaiam, et robustos quosque, et
Salomonem fratrem suum non vocavit.

11 Dixit itaque Nathan ad Bethsabee matrem Salomonis :
Num audisti quod regnaverit Adonias filius Haggith, et
dominus noster David hoc ignorat ? 12 Nunc ergo veni,
accipe consilium a me, et salva animam tuam, filiique tui
Salomonis. 13 Vade, et ingredere ad regem David, et dic
ei : Nonne tu, domine mi rex, jurasti mihi ancillæ tuæ,
dicens : Salomon filius tuus regnabit post me, et ipse
sedebit in solio meo ? quare ergo regnat Adonias ? 14 Et
adhuc ibi te loquente cum rege, ego veniam post te, et

complebo sermones tuos. 15 Ingressa est itaque
Bethsabee ad regem in cubiculum : rex autem senuerat
nimis, et Abisag Sunamitis ministrabat ei. 16 Inclinavit se
Bethsabee, et adoravit regem. Ad quam rex : Quid tibi,
inquit, vis ? 17 Quæ respondens, ait : Domine mi, tu jurasti
per Dominum Deum tuum ancillæ tuæ : Salomon filius
tuus regnabit post me, et ipse sedebit in solio meo. 18 Et
ecce nunc Adonias regnat, te, domine mi rex, ignorante.
19 Mactavit boves, et pinguia quæque, et arietes
plurimos, et vocavit omnes filios regis, Abiathar quoque
sacerdotem, et Joab principem militiæ : Salomonem
autem servum tuum non vocavit. 20 Verumtamen, domine
mi rex, in te oculi respiciunt totius Israël, ut indices eis
quis sedere debeat in solio tuo, domine mi rex, post te.
21 Eritque, cum dormierit dominus meus rex cum patribus
suis, erimus ego et filius meus Salomon peccatores.

22 Adhuc illa loquente cum rege, Nathan propheta venit.
23 Et nuntiaverunt regi, dicentes : Adest Nathan propheta.
Cumque introisset in conspectu regis, et adorasset eum
pronus in terram, 24 dixit Nathan : Domine mi rex, tu
dixisti : Adonias regnet post me, et ipse sedeat super
thronum meum ? 25 Quia descendit hodie, et immolavit
boves, et pinguia, et arietes plurimos, et vocavit universos
filios regis et principes exercitus, Abiathar quoque
sacerdotem, illisque vescentibus et bibentibus coram eo,
et dicentibus : Vivat rex Adonias : 26 me servum tuum, et
Sadoc sacerdotem, et Banaiam filium Jojadæ, et
Salomonem famulum tuum non vocavit. 27 Numquid a
domino meo rege exivit hoc verbum, et mihi non indicasti
servo tuo quis sessurus esset super thronum domini mei
regis post eum ? 28 Et respondit rex David, dicens : Vocate
ad me Bethsabee. Quæ cum fuisset ingressa coram rege,
et stetisset ante eum, 29 juravit rex, et ait : Vivit Dominus,
qui eruit animam meam de omni angustia, 30 quia sicut
juravi tibi per Dominum Deum Israël, dicens : Salomon
filius tuus regnabit post me, et ipse sedebit super solium
meum pro me : sic faciam hodie. 31 Summissoque

Bethsabee in terram vultu, adoravit regem, dicens : Vivat dominus meus David in æternum.

32 Dixit quoque rex David : Vocate mihi Sadoc
sacerdotem, et Nathan prophetam, et Banaiam filium
Jojadæ. Qui cum ingressi fuissent coram rege, 33 dixit ad
eos : Tollite vobiscum servos domini vestri, et imponite
Salomonem filium meum super mulam meam, et ducite
eum in Gihon. 34 Et ungat eum ibi Sadoc sacerdos et
Nathan propheta in regem super Israël : et canetis
buccina, atque dicetis : Vivat rex Salomon. 35 Et
ascendetis post eum, et veniet, et sedebit super solium
meum, et ipse regnabit pro me : illique præcipiam ut sit
dux super Israël et super Judam. 36 Et respondit Banaias
filius Jojadæ regi, dicens : Amen : sic loquatur Dominus
Deus domini mei regis. 37 Quomodo fuit Dominus cum
domino meo rege, sic sit cum Salomone, et sublimius
faciat solium ejus a solio domini mei regis David.
38 Descendit ergo Sadoc sacerdos, et Nathan propheta, et
Banaias filius Jojadæ, et Cerethi, et Phelethi : et
imposuerunt Salomonem super mulam regis David, et
adduxerunt eum in Gihon. 39 Sumpsitque Sadoc sacerdos
cornu olei de tabernaculo, et unxit Salomonem : et
cecinerunt buccina, et dixit omnis populus : Vivat rex
Salomon. 40 Et ascendit universa multitudo post eum, et
populus canentium tibiis, et lætantium gaudio magno : et
insonuit terra a clamore eorum.

41 Audivit autem Adonias, et omnes qui invitati fuerant ab
eo : jamque convivium finitum erat : sed et Joab, audita
voce tubæ, ait : Quid sibi vult clamor civitatis
tumultuantis ? 42 Adhuc illo loquente, Jonathas filius
Abiathar sacerdotis venit : cui dixit Adonias : Ingredere,
quia vir fortis es, et bona nuntians. 43 Responditque
Jonathas Adoniæ : Nequaquam : dominus enim noster rex
David regem constituit Salomonem : 44 misitque cum eo
Sadoc sacerdotem, et Nathan prophetam, et Banaiam
filium Jojadæ, et Cerethi, et Phelethi, et imposuerunt eum

super mulam regis. 45 Unxeruntque eum Sadoc sacerdos
et Nathan propheta regem in Gihon : et ascenderunt inde
lætantes, et insonuit civitas : hæc est vox quam audistis.
46 Sed et Salomon sedet super solium regni. 47 Et ingressi
servi regis benedixerunt domino nostro regi David,
dicentes : Amplificet Deus nomen Salomonis super nomen
tuum, et magnificet thronus ejus super thronum tuum. Et
adoravit rex in lectulo suo : 48 et locutus est : Benedictus
Dominus Deus Israël, qui dedit hodie sedentem in solio
meo, videntibus oculis meis.

49 Territi sunt ergo, et surrexerunt omnes qui invitati
fuerant ab Adonia, et ivit unusquisque in viam suam.
50 Adonias autem timens Salomonem, surrexit, et abiit,
tenuitque cornu altaris. 51 Et nuntiaverunt Salomoni,
dicentes : Ecce Adonias timens regem Salomonem, tenuit
cornu altaris, dicens : Juret mihi rex Salomon hodie, quod
non interficiat servum suum gladio. 52 Dixitque Salomon :
Si fuerit vir bonus, non cadet ne unus quidem capillus ejus
in terram : sin autem malum inventum fuerit in eo,
morietur. 53 Misit ergo rex Salomon, et eduxit eum ab
altari : et ingressus adoravit regem Salomonem : dixitque
ei Salomon : Vade in domum tuam.

Cap. 2 1 Appropinquaverunt autem dies David ut
moreretur : præcepitque Salomoni filio suo, dicens : 2 Ego
ingredior viam universæ terræ : confortare, et esto vir.
3 Et observa custodias Domini Dei tui, ut ambules in viis
ejus : ut custodias cæremonias ejus, et præcepta ejus, et
judicia, et testimonia, sicut scriptum est in lege Moysi : ut
intelligas universa quæ facis, et quocumque te verteris :
4 ut confirmet Dominus sermones suos quos locutus est de
me, dicens : Si custodierint filii tui vias suas, et
ambulaverint coram me in veritate, in omni corde suo et
in omni anima sua, non auferetur tibi vir de solio Israël.
5 Tu quoque nosti quæ fecerit mihi Joab filius Sarviæ, quæ
fecerit duobus principibus exercitus Israël, Abner filio
Ner, et Amasæ filio Jether : quos occidit, et effudit

sanguinem belli in pace, et posuit cruorem prælii in
balteo suo qui erat circa lumbos ejus, et in calceamento
suo quod erat in pedibus ejus. 6 Facies ergo juxta
sapientiam tuam, et non deduces canitiem ejus pacifice
ad inferos. 7 Sed et filiis Berzellai Galaaditis reddes
gratiam, eruntque comedentes in mensa tua : occurrerunt
enim mihi quando fugiebam a facie Absalom fratris tui.
8 Habes quoque apud te Semei filium Gera filii Jemini de
Bahurim, qui maledixit mihi maledictione pessima quando
ibam ad castra : sed quia descendit mihi in occursum cum
transirem Jordanem, et juravi ei per Dominum, dicens :
Non te interficiam gladio : 9 tu noli pati eum esse
innoxium. Vir autem sapiens es, ut scias quæ facies ei :
deducesque canos ejus cum sanguine ad inferos.
10 Dormivit igitur David cum patribus suis, et sepultus est
in civitate David. 11 Dies autem quibus regnavit David
super Israël, quadraginta anni sunt : in Hebron regnavit
septem annis ; in Jerusalem, triginta tribus.

12 Salomon autem sedit super thronum David patris sui, et
firmatum est regnum ejus nimis. 13 Et ingressus est
Adonias filius Haggith ad Bethsabee matrem Salomonis.
Quæ dixit ei : Pacificusne est ingressus tuus ? Qui
respondit : Pacificus. 14 Addiditque : Sermo mihi est ad te.
Cui ait : Loquere. Et ille : 15 Tu, inquit, nosti, quia meum
erat regnum, et me præposuerat omnis Israël sibi in
regem : sed translatum est regnum, et factum est fratris
mei : a Domino enim constitutum est ei. 16 Nunc ergo
petitionem unam precor a te : ne confundas faciem
meam. Quæ dixit ad eum : Loquere. 17 Et ille ait : Precor
ut dicas Salomoni regi (neque enim negare tibi quidquam
potest) ut det mihi Abisag Sunamitidem uxorem. 18 Et ait
Bethsabee : Bene : ego loquar pro te regi. 19 Venit ergo
Bethsabee ad regem Salomonem ut loqueretur ei pro
Adonia : et surrexit rex in occursum ejus, adoravitque
eam, et sedit super thronum suum : positusque est thronus
matri regis, quæ sedit ad dexteram ejus. 20 Dixitque ei :
Petitionem unam parvulam ego deprecor a te : ne

confundas faciem meam. Et dixit ei rex : Pete, mater
mea : neque enim fas est ut avertam faciem tuam. 21 Quæ
ait : Detur Abisag Sunamitis Adoniæ fratri tuo uxor.
22 Responditque rex Salomon, et dixit matri suæ : Quare
postulas Abisag Sunamitidem Adoniæ ? postula ei et
regnum : ipse est enim frater meus major me, et habet
Abiathar sacerdotem, et Joab filium Sarviæ. 23 Juravit
itaque rex Salomon per Dominum, dicens : Hæc faciat
mihi Deus, et hæc addat, quia contra animam suam
locutus est Adonias verbum hoc. 24 Et nunc vivit Dominus,
qui firmavit me, et collocavit me super solium David patris
mei, et qui fecit mihi domum, sicut locutus est, quia hodie
occidetur Adonias. 25 Misitque rex Salomon per manum
Banaiæ filii Jojadæ, qui interfecit eum, et mortuus est.
26 Abiathar quoque sacerdoti dixit rex : Vade in Anathoth
ad agrum tuum : equidem vir mortis es : sed hodie te non
interficiam, quia portasti arcam Domini Dei coram David
patre meo, et sustinuisti laborem in omnibus in quibus
laboravit pater meus. 27 Ejecit ergo Salomon Abiathar ut
non esset sacerdos Domini, ut impleretur sermo Domini
quem locutus est super domum Heli in Silo.

28 Venit autem nuntius ad Joab, quod Joab declinasset
post Adoniam, et post Salomonem non declinasset : fugit
ergo Joab in tabernaculum Domini, et apprehendit cornu
altaris. 29 Nuntiatumque est regi Salomoni quod fugisset
Joab in tabernaculum Domini, et esset juxta altare :
misitque Salomon Banaiam filium Jojadæ, dicens : Vade,
interfice eum. 30 Et venit Banaias ad tabernaculum
Domini, et dixit ei : Hæc dicit rex : Egredere. Qui ait : Non
egrediar, sed hic moriar. Renuntiavit Banaias regi
sermonem, dicens : Hæc locutus est Joab, et hæc
respondit mihi. 31 Dixitque ei rex : Fac sicut locutus est, et
interfice eum, et sepeli : et amovebis sanguinem
innocentem qui effusus est a Joab, a me, et a domo patris
mei. 32 Et reddet Dominus sanguinem ejus super caput
ejus, quia interfecit duos viros justos, melioresque se : et
occidit eos gladio, patre meo David ignorante, Abner

filium Ner principem militiæ Israël, et Amasam filium
Jether principem exercitus Juda : 33 et revertetur sanguis
illorum in caput Joab, et in caput seminis ejus in
sempiternum. David autem et semini ejus, et domui, et
throno illius, sit pax usque in æternum a Domino.
34 Ascendit itaque Banaias filius Jojadæ, et aggressus
eum interfecit : sepultusque est in domo sua in deserto.
35 Et constituit rex Banaiam filium Jojadæ pro eo super
exercitum, et Sadoc sacerdotem posuit pro Abiathar.

36 Misit quoque rex, et vocavit Semei : dixitque ei :
Ædifica tibi domum in Jerusalem, et habita ibi : et non
egredieris inde huc atque illuc. 37 Quacumque autem die
egressus fueris, et transieris torrentem Cedron, scito te
interficiendum : sanguis tuus erit super caput tuum.
38 Dixitque Semei regi : Bonus sermo : sicut locutus est
dominus meus rex, sic faciet servus tuus. Habitavit itaque
Semei in Jerusalem diebus multis. 39 Factum est autem
post annos tres ut fugerent servi Semei ad Achis filium
Maacha regem Geth : nuntiatumque est Semei quod servi
ejus issent in Geth. 40 Et surrexit Semei, et stravit asinum
suum, ivitque ad Achis in Geth ad requirendum servos
suos, et adduxit eos de Geth. 41 Nuntiatum est autem
Salomoni quod isset Semei in Geth de Jerusalem, et
rediisset. 42 Et mittens vocavit eum, dixitque illi : Nonne
testificatus sum tibi per Dominum, et prædixi tibi :
Quacumque die egressus ieris huc et illuc, scito te esse
moriturum : et respondisti mihi : Bonus sermo, quem
audivi ? 43 quare ergo non custodisti jusjurandum Domini,
et præceptum quod præceperam tibi ? 44 Dixitque rex ad
Semei : Tu nosti omne malum cujus tibi conscium est cor
tuum, quod fecisti David patri meo : reddidit Dominus
malitiam tuam in caput tuum : 45 et rex Salomon
benedictus, et thronus David erit stabilis coram Domino
usque in sempiternum. 46 Jussit itaque rex Banaiæ filio
Jojadæ, qui egressus, percussit eum, et mortuus est.

Cap. 3 1 Confirmatum est igitur regnum in manu
Salomonis, et affinitate conjunctus est Pharaoni regi
Ægypti : accepit namque filiam ejus, et adduxit in
civitatem David, donec compleret ædificans domum
suam, et domum Domini, et murum Jerusalem per
circuitum. 2 Attamen populus immolabat in excelsis : non
enim ædificatum erat templum nomini Domini usque in
diem illum. 3 Dilexit autem Salomon Dominum, ambulans
in præceptis David patris sui, excepto quod in excelsis
immolabat, et accendebat thymiama. 4 Abiit itaque in
Gabaon, ut immolaret ibi : illud quippe erat excelsum
maximum : mille hostias in holocaustum obtulit Salomon
super altare illud in Gabaon. 5 Apparuit autem Dominus
Salomoni per somnium nocte, dicens : Postula quod vis ut
dem tibi. 6 Et ait Salomon : Tu fecisti cum servo tuo David
patre meo misericordiam magnam, sicut ambulavit in
conspectu tuo in veritate et justitia, et recto corde tecum :
custodisti ei misericordiam tuam grandem, et dedisti ei
filium sedentem super thronum ejus, sicut est hodie. 7 Et
nunc Domine Deus, tu regnare fecisti servum tuum pro
David patre meo : ego autem sum puer parvulus, et
ignorans egressum et introitum meum. 8 Et servus tuus in
medio est populi quem elegisti, populi infiniti, qui
numerari et supputari non potest præ multitudine. 9 Dabis
ergo servo tuo cor docile, ut populum tuum judicare
possit, et discernere inter bonum et malum. Quis enim
poterit judicare populum istum, populum tuum hunc
multum ?

10 Placuit ergo sermo coram Domino, quod Salomon
postulasset hujuscemodi rem. 11 Et dixit Dominus
Salomoni : Quia postulasti verbum hoc, et non petisti tibi
dies multos, nec divitias, aut animas inimicorum tuorum,
sed postulasti tibi sapientiam ad discernendum judicium :
12 ecce feci tibi secundum sermones tuos, et dedi tibi cor
sapiens et intelligens, in tantum ut nullus ante te similis
tui fuerit, nec post te surrecturus sit. 13 Sed et hæc quæ
non postulasti, dedi tibi : divitias scilicet, et gloriam, ut

nemo fuerit similis tui in regibus cunctis retro diebus. [14] Si
autem ambulaveris in viis meis, et custodieris præcepta
mea et mandata mea, sicut ambulavit pater tuus, longos
faciam dies tuos. [15] Igitur evigilavit Salomon, et intellexit
quod esset somnium : cumque venisset Jerusalem, stetit
coram arca fœderis Domini, et obtulit holocausta, et fecit
victimas pacificas, et grande convivium universis famulis
suis.

[16] Tunc venerunt duæ mulieres meretrices ad regem,
steteruntque coram eo : [17] quarum una ait : Obsecro, mi
domine : ego et mulier hæc habitabamus in domo una, et
peperi apud eam in cubiculo. [18] Tertia autem die
postquam ego peperi, peperit et hæc : et eramus simul,
nullusque alius nobiscum in domo, exceptis nobis duabus.
[19] Mortuus est autem filius mulieris hujus nocte : dormiens
quippe oppressit eum. [20] Et consurgens intempestæ noctis
silentio, tulit filium meum de latere meo, ancillæ tuæ
dormientis, et collocavit in sinu suo : suum autem filium,
qui erat mortuus, posuit in sinu meo. [21] Cumque
surrexissem mane ut darem lac filio meo, apparuit
mortuus : quem diligentius intuens clara luce, deprehendi
non esse meum quem genueram. [22] Responditque altera
mulier : Non est ita ut dicis, sed filius tuus mortuus est,
meus autem vivit. E contrario illa dicebat : Mentiris : filius
quippe meus vivit, et filius tuus mortuus est. Atque in hunc
modum contendebant coram rege. [23] Tunc rex ait : Hæc
dicit : Filius meus vivit, et filius tuus mortuus est : et ista
respondit : Non, sed filius tuus mortuus est, meus autem
vivit. [24] Dixit ergo rex : Afferte mihi gladium. Cumque
attulissent gladium coram rege, [25] Dividite, inquit,
infantem vivum in duas partes, et date dimidiam partem
uni, et dimidiam partem alteri. [26] Dixit autem mulier,
cujus filius erat vivus, ad regem (commota sunt quippe
viscera ejus super filio suo) : Obsecro, domine, date illi
infantem vivum, et nolite interficere eum. E contrario illa
dicebat : Nec mihi nec tibi sit, sed dividatur. [27] Respondit
rex, et ait : Date huic infantem vivum, et non occidatur :

hæc est enim mater ejus. 28 Audivit itaque omnis Israël
judicium quod judicasset rex, et timuerunt regem,
videntes sapientiam Dei esse in eo ad faciendum
judicium.

Cap. 4 1 Erat autem rex Salomon regnans super
omnem Israël : 2 et hi principes quos habebat : Azarias
filius Sadoc sacerdotis : 3 Elihoreph et Ahia filii Sisa
scribæ : Josaphat filius Ahilud a commentariis : 4 Banaias
filius Jojadæ super exercitum : Sadoc autem et Abiathar
sacerdotes : 5 Azarias filius Nathan super eos qui
assistebant regi : Zabud filius Nathan sacerdos, amicus
regis : 6 et Ahisar præpositus domus : et Adoniram filius
Abda super tributa. 7 Habebat autem Salomon duodecim
præfectos super omnem Israël, qui præbebant annonam
regi et domui ejus : per singulos enim menses in anno,
singuli necessaria ministrabant. 8 Et hæc nomina eorum :
Benhur in monte Ephraim. 9 Bendecar in Macces, et in
Salebim, et in Bethsames, et in Elon, et in Bethanan.
10 Benhesed in Aruboth : ipsius erat Socho, et omnis terra
Epher. 11 Benabinadab, cujus omnis Nephath Dor :
Tapheth filiam Salomonis habebat uxorem. 12 Bana filius
Ahilud regebat Thanac et Mageddo, et universam
Bethsan, quæ est juxta Sarthana subter Jezrahel, a
Bethsan usque Abelmehula e regione Jecmaan.
13 Bengaber in Ramoth Galaad : habebat Avothjair filii
Manasse in Galaad : ipse præerat in omni regione Argob,
quæ est in Basan, sexaginta civitatibus magnis atque
muratis quæ habebant seras æreas. 14 Ahinadab filius
Addo præerat in Manaim. 15 Achimaas in Nephthali : sed
et ipse habebat Basemath filiam Salomonis in conjugio.
16 Baana filius Husi in Aser, et in Baloth. 17 Josaphat filius
Pharue in Issachar. 18 Semei filius Ela in Benjamin.
19 Gaber filius Uri in terra Galaad, in terra Sehon regis
Amorrhæi et Og regis Basan, super omnia quæ erant in
illa terra.

20 Juda et Israël innumerabiles, sicut arena maris in

multitudine : comedentes, et bibentes, atque lætantes.
21 Salomon autem erat in ditione sua, habens omnia
regna a flumine terræ Philisthiim usque ad terminum
Ægypti : offerentium sibi munera, et servientium ei cunctis
diebus vitæ ejus. 22 Erat autem cibus Salomonis per dies
singulos triginta cori similæ, et sexaginta cori farinæ,
23 decem boves pingues, et viginti boves pascuales, et
centum arietes, excepta venatione cervorum, caprearum,
atque bubalorum, et avium altilium. 24 Ipse enim
obtinebat omnem regionem quæ erat trans flumen, a
Thaphsa usque ad Gazan, et cunctos reges illarum
regionum : et habebat pacem ex omni parte in circuitu.
25 Habitabatque Juda et Israël absque timore ullo,
unusquisque sub vite sua et sub ficu sua, a Dan usque
Bersabee, cunctis diebus Salomonis. 26 Et habebat
Salomon quadraginta millia præsepia equorum currilium,
et duodecim millia equestrium. 27 Nutriebantque eos
supradicti regis præfecti : sed et necessaria mensæ regis
Salomonis cum ingenti cura præbebant in tempore suo.
28 Hordeum quoque, et paleas equorum et jumentorum,
deferebant in locum ubi erat rex, juxta constitutum sibi.

29 Dedit quoque Deus sapientiam Salomoni, et
prudentiam multam nimis, et latitudinem cordis quasi
arenam quæ est in littore maris. 30 Et præcedebat
sapientia Salomonis sapientiam omnium Orientalium et
Ægyptiorum, 31 et erat sapientior cunctis hominibus :
sapientior Ethan Ezrahita, et Heman, et Chalcol, et Dorda
filiis Mahol : et erat nominatus in universis gentibus per
circuitum. 32 Locutus est quoque Salomon tria millia
parabolas : et fuerunt carmina ejus quinque et mille. 33 Et
disputavit super lignis a cedro quæ est in Libano, usque
ad hyssopum quæ egreditur de pariete : et disseruit de
jumentis, et volucribus, et reptilibus, et piscibus. 34 Et
veniebant de cunctis populis ad audiendam sapientiam
Salomonis, et ab universis regibus terræ qui audiebant
sapientiam ejus.

Cap. 5 1 Misit quoque Hiram rex Tyri servos suos ad
Salomonem : audivit enim quod ipsum unxissent regem
pro patre ejus : quia amicus fuerat Hiram David omni
tempore. 2 Misit autem Salomon ad Hiram, dicens : 3 Tu
scis voluntatem David patris mei, et quia non potuerit
ædificare domum nomini Domini Dei sui propter bella
imminentia per circuitum, donec daret Dominus eos sub
vestigio pedum ejus. 4 Nunc autem requiem dedit
Dominus Deus meus mihi per circuitum, et non est satan,
neque occursus malus. 5 Quam ob rem cogito ædificare
templum nomini Domini Dei mei, sicut locutus est Dominus
David patri meo, dicens : Filius tuus, quem dabo pro te
super solium tuum, ipse ædificabit domum nomini meo.
6 Præcipe igitur ut præcidant mihi servi tui cedros de
Libano, et servi mei sint cum servis tuis : mercedem autem
servorum tuorum dabo tibi quamcumque petieris : scis
enim quomodo non est in populo meo vir qui noverit ligna
cædere sicut Sidonii. 7 Cum ergo audisset Hiram verba
Salomonis, lætatus est valde, et ait : Benedictus Dominus
Deus hodie, qui dedit David filium sapientissimum super
populum hunc plurimum. 8 Et misit Hiram ad Salomonem,
dicens : Audivi quæcumque mandasti mihi : ego faciam
omnem voluntatem tuam in lignis cedrinis et abiegnis.
9 Servi mei deponent ea de Libano ad mare, et ego
componam ea in ratibus in mari usque ad locum quem
significaveris mihi : et applicabo ea ibi, et tu tolles ea :
præbebisque necessaria mihi, ut detur cibus domui meæ.
10 Itaque Hiram dabat Salomoni ligna cedrina, et ligna
abiegna, juxta omnem voluntatem ejus. 11 Salomon autem
præbebat Hiram coros tritici viginti millia in cibum domui
ejus, et viginti coros purissimi olei : hæc tribuebat
Salomon Hiram per singulos annos. 12 Dedit quoque
Dominus sapientiam Salomoni, sicut locutus est ei : et
erat pax inter Hiram et Salomonem, et percusserunt
ambo fœdus.

13 Elegitque rex Salomon operarios de omni Israël, et erat
indictio triginta millia virorum. 14 Mittebatque eos in

Libanum, decem millia per menses singulos vicissim, ita ut
duobus mensibus essent in domibus suis : et Adoniram
erat super hujuscemodi indictione. 15 Fueruntque
Salomoni septuaginta millia eorum qui onera portabant,
et octoginta millia latomorum in monte, 16 absque
præpositis qui præerant singulis operibus, numero trium
millium et trecentorum, præcipientium populo et his qui
faciebant opus. 17 Præcepitque rex ut tollerent lapides
grandes, lapides pretiosos in fundamentum templi, et
quadrarent eos : 18 quos dolaverunt cæmentarii
Salomonis et cæmentarii Hiram : porro Giblii
præparaverunt ligna et lapides ad ædificandam domum.

Cap. 6 1 Factum est ergo quadringentesimo et
octogesimo anno egressionis filiorum Israël de terra
Ægypti, in anno quarto, mense Zio (ipse est mensis
secundus), regni Salomonis super Israël, ædificari cœpit
domus Domino. 2 Domus autem quam ædificabat rex
Salomon Domino, habebat sexaginta cubitos in
longitudine, et viginti cubitos in latitudine, et triginta
cubitos in altitudine. 3 Et porticus erat ante templum
viginti cubitorum longitudinis, juxta mensuram latitudinis
templi : et habebat decem cubitos latitudinis ante faciem
templi. 4 Fecitque in templo fenestras obliquas. 5 Et
ædificavit super parietem templi tabulata per gyrum, in
parietibus domus per circuitum templi et oraculi, et fecit
latera in circuitu. 6 Tabulatum quod subter erat, quinque
cubitos habebat latitudinis, et medium tabulatum sex
cubitorum latitudinis, et tertium tabulatum septem
habens cubitos latitudinis. Trabes autem posuit in domo
per circuitum forinsecus, ut non hærerent muris templi.
7 Domus autem cum ædificaretur, de lapidibus dolatis
atque perfectis ædificata est : et malleus, et securis, et
omne ferramentum non sunt audita in domo cum
ædificaretur. 8 Ostium lateris medii in parte erat domus
dextræ : et per cochleam ascendebant in medium
cœnaculum, et a medio in tertium. 9 Et ædificavit domum,
et consummavit eam : texit quoque domum laquearibus

cedrinis. 10 Et ædificavit tabulatum super omnem domum
quinque cubitis altitudinis, et operuit domum lignis
cedrinis. 11 Et factus est sermo Domini ad Salomonem,
dicens : 12 Domus hæc, quam ædificas, si ambulaveris in
præceptis meis, et judicia mea feceris, et custodieris
omnia mandata mea, gradiens per ea, firmabo sermonem
meum tibi, quem locutus sum ad David patrem tuum : 13 et
habitabo in medio filiorum Israël, et non derelinquam
populum meum Israël.

14 Igitur ædificavit Salomon domum, et consummavit eam.
15 Et ædificavit parietes domus intrinsecus tabulatis
cedrinis : a pavimento domus usque ad summitatem
parietum, et usque ad laquearia, operuit lignis cedrinis
intrinsecus : et texit pavimentum domus tabulis abiegnis.
16 Ædificavitque viginti cubitorum ad posteriorem partem
templi tabulata cedrina, a pavimento usque ad
superiora : et fecit interiorem domum oraculi in Sanctum
sanctorum. 17 Porro quadraginta cubitorum erat ipsum
templum pro foribus oraculi. 18 Et cedro omnis domus
intrinsecus vestiebatur, habens tornaturas et juncturas
suas fabrefactas, et cælaturas eminentes : omnia cedrinis
tabulis vestiebantur : nec omnino lapis apparere poterat
in pariete. 19 Oraculum autem in medio domus, in interiori
parte fecerat, ut poneret ibi arcam fœderis Domini.
20 Porro oraculum habebat viginti cubitos longitudinis, et
viginti cubitos latitudinis, et viginti cubitos altitudinis : et
operuit illud atque vestivit auro purissimo : sed et altare
vestivit cedro. 21 Domum quoque ante oraculum operuit
auro purissimo, et affixit laminas clavis aureis. 22 Nihilque
erat in templo quod non auro tegeretur : sed et totum
altare oraculi texit auro. 23 Et fecit in oraculo duos
cherubim de lignis olivarum, decem cubitorum altitudinis.
24 Quinque cubitorum ala cherub una, et quinque
cubitorum ala cherub altera : id est, decem cubitos
habentes, a summitate alæ unius usque ad alæ alterius
summitatem. 25 Decem quoque cubitorum erat cherub
secundus : in mensura pari, et opus unum erat in duobus

**cherubim, 26 id est, altitudinem habebat unus cherub
decem cubitorum, et similiter cherub secundus.
27 Posuitque cherubim in medio templi interioris :
extendebant autem alas suas cherubim, et tangebat ala
una parietem, et ala cherub secundi tangebat parietem
alterum : alæ autem alteræ in media parte templi se
invicem contingebant. 28 Texit quoque cherubim auro.
29 Et omnes parietes templi per circuitum sculpsit variis
cælaturis et torno : et fecit in eis cherubim, et palmas, et
picturas varias, quasi prominentes de pariete, et
egredientes. 30 Sed et pavimentum domus texit auro
intrinsecus et extrinsecus. 31 Et in ingressu oraculi fecit
ostiola de lignis olivarum, postesque angulorum quinque.
32 Et duo ostia de lignis olivarum : et sculpsit in eis
picturam cherubim, et palmarum species, et anaglypha
valde prominentia : et texit ea auro, et operuit tam
cherubim quam palmas, et cetera, auro. 33 Fecitque in
introitu templi postes de lignis olivarum quadrangulatos,
34 et duo ostia de lignis abiegnis altrinsecus : et utrumque
ostium duplex erat, et se invicem tenens aperiebatur.
35 Et sculpsit cherubim, et palmas, et cælaturas valde
eminentes : operuitque omnia laminis aureis opere
quadro ad regulam. 36 Et ædificavit atrium interius tribus
ordinibus lapidum politorum, et uno ordine lignorum
cedri. 37 Anno quarto fundata est domus Domini in mense
Zio : 38 et in anno undecimo, mense Bul (ipse est mensis
octavus), perfecta est domus in omni opere suo, et in
universis utensilibus suis : ædificavitque eam annis
septem.**

**Cap. 7 1 Domum autem suam ædificavit Salomon
tredecim annis, et ad perfectum usque perduxit.
2 Ædificavit quoque domum saltus Libani centum
cubitorum longitudinis, et quinquaginta cubitorum
latitudinis, et triginta cubitorum altitudinis : et quatuor
deambulacra inter columnas cedrinas : ligna quippe
cedrina exciderat in columnas. 3 Et tabulatis cedrinis
vestivit totam cameram, quæ quadraginta quinque**

columnis sustentabatur. Unus autem ordo habebat
columnas quindecim [4] contra se invicem positas, [5] et e
regione se respicientes, æquali spatio inter columnas, et
super columnas quadrangulata ligna in cunctis æqualia.
[6] Et porticum columnarum fecit quinquaginta cubitorum
longitudinis, et triginta cubitorum latitudinis : et alteram
porticum in facie majoris porticus : et columnas, et
epistylia super columnas. [7] Porticum quoque solii, in qua
tribunal est, fecit : et texit lignis cedrinis a pavimento
usque ad summitatem. [8] Et domuncula, in qua sedebatur
ad judicandum, erat in media porticu simili opere.
Domum quoque fecit filiæ Pharaonis (quam uxorem
duxerat Salomon) tali opere, quali et hanc porticum.
[9] Omnia lapidibus pretiosis, qui ad normam quamdam
atque mensuram tam intrinsecus quam extrinsecus serrati
erant : a fundamento usque ad summitatem parietum, et
extrinsecus usque ad atrium majus. [10] Fundamenta autem
de lapidibus pretiosis, lapidibus magnis, decem sive octo
cubitorum. [11] Et desuper lapides pretiosi æqualis
mensuræ secti erant, similiterque de cedro. [12] Et atrium
majus rotundum trium ordinum de lapidibus sectis, et
unius ordinis de dolata cedro : necnon et in atrio domus
Domini interiori, et in porticu domus.

[13] Misit quoque rex Salomon, et tulit Hiram de Tyro,
[14] filium mulieris viduæ de tribu Nephthali, patre Tyrio,
artificem ærarium, et plenum sapientia, et intelligentia,
et doctrina, ad faciendum omne opus ex ære. Qui cum
venisset ad regem Salomonem, fecit omne opus ejus. [15] Et
finxit duas columnas æreas, decem et octo cubitorum
altitudinis columnam unam : et linea duodecim cubitorum
ambiebat columnam utramque. [16] Duo quoque capitella
fecit, quæ ponerentur super capita columnarum, fusilia ex
ære : quinque cubitorum altitudinis capitellum unum, et
quinque cubitorum altitudinis capitellum alterum : [17] et
quasi in modum retis, et catenarum sibi invicem miro
opere contextarum. Utrumque capitellum columnarum
fusile erat : septena versuum retiacula in capitello uno, et

septena retiacula in capitello altero. [18] Et perfecit
columnas, et duos ordines per circuitum retiaculorum
singulorum, ut tegerent capitella quæ erant super
summitatem, malogranatorum : eodem modo fecit et
capitello secundo. [19] Capitella autem quæ erant super
capita columnarum, quasi opere lilii fabricata erant in
porticu quatuor cubitorum. [20] Et rursum alia capitella in
summitate columnarum desuper juxta mensuram
columnæ contra retiacula : malogranatorum autem
ducenti ordines erant in circuitu capitelli secundi. [21] Et
statuit duas columnas in porticu templi : cumque
statuisset columnam dexteram, vocavit eam nomine
Jachin : similiter erexit columnam secundam, et vocavit
nomen ejus Booz. [22] Et super capita columnarum opus in
modum lilii posuit : perfectumque est opus columnarum.
[23] Fecit quoque mare fusile decem cubitorum a labio
usque ad labium, rotundum in circuitu : quinque
cubitorum altitudo ejus, et resticula triginta cubitorum
cingebat illud per circuitum. [24] Et sculptura subter labium
circuibat illud decem cubitis ambiens mare : duo ordines
sculpturarum striatarum erant fusiles. [25] Et stabat super
duodecim boves, e quibus tres respiciebant ad
aquilonem, et tres ad occidentem, et tres ad meridiem, et
tres ad orientem : et mare super eos desuper erat :
quorum posteriora universa intrinsecus latitabant.
[26] Grossitudo autem luteris, trium unciarum erat :
labiumque ejus quasi labium calicis, et folium repandi
lilii : duo millia batos capiebat. [27] Et fecit decem bases
æneas, quatuor cubitorum longitudinis bases singulas, et
quatuor cubitorum latitudinis, et trium cubitorum
altitudinis. [28] Et ipsum opus basium, interrasile erat : et
sculpturæ inter juncturas. [29] Et inter coronulas et plectas,
leones et boves et cherubim, et in juncturis similiter
desuper : et subter leones et boves, quasi lora ex ære
dependentia. [30] Et quatuor rotæ per bases singulas, et
axes ærei : et per quatuor partes quasi humeruli subter
luterem fusiles, contra se invicem respectantes. [31] Os
quoque luteris intrinsecus erat in capitis summitate : et

quod forinsecus apparebat, unius cubiti erat totum
rotundum, pariterque habebat unum cubitum et
dimidium : in angulis autem columnarum variæ cælaturæ
erant : et media intercolumnia, quadrata non rotunda.
32 Quatuor quoque rotæ quæ per quatuor angulos basis
erant, cohærebant sibi subter basim : una rota habebat
altitudinis cubitum et semis. 33 Tales autem rotæ erant
quales solent in curru fieri : et axes earum, et radii, et
canthi, et modioli, omnia fusilia. 34 Nam et humeruli illi
quatuor per singulos angulos basis unius, ex ipsa basi
fusiles et conjuncti erant. 35 In summitate autem basis
erat quædam rotunditas dimidii cubiti, ita fabrefacta ut
luter desuper posset imponi, habens cælaturas suas,
variasque sculpturas ex semetipsa. 36 Sculpsit quoque in
tabulatis illis quæ erant ex ære, et in angulis, cherubim,
et leones, et palmas, quasi in similitudinem hominis
stantis, ut non cælata, sed apposita per circuitum
viderentur. 37 In hunc modum fecit decem bases, fusura
una, et mensura, sculpturaque consimili. 38 Fecit quoque
decem luteres æneos : quadraginta batos capiebat luter
unus, eratque quatuor cubitorum : singulos quoque
luteres per singulas, id est, decem bases, posuit. 39 Et
constituit decem bases, quinque ad dexteram partem
templi, et quinque ad sinistram : mare autem posuit ad
dexteram partem templi contra orientem ad meridiem.
40 Fecit ergo Hiram lebetes, et scutras, et hamulas, et
perfecit omne opus regis Salomonis in templo Domini.
41 Columnas duas, et funiculos capitellorum super
capitella columnarum duos : et retiacula duo, ut operirent
duos funiculos qui erant super capita columnarum. 42 Et
malogranata quadringenta in duobus retiaculis : duos
versus malogranatorum in retiaculis singulis, ad
operiendos funiculos capitellorum qui erant super capita
columnarum. 43 Et bases decem, et luteres decem super
bases. 44 Et mare unum, et boves duodecim subter mare.
45 Et lebetes, et scutras, et hamulas, omnia vasa quæ fecit
Hiram regi Salomoni in domo Domini, de auricalco erant.
46 In campestri regione Jordanis fudit ea rex in argillosa

terra, inter Sochoth et Sarthan. 47 Et posuit Salomon
omnia vasa : propter multitudinem autem nimiam non
erat pondus æris.

48 Fecitque Salomon omnia vasa in domo Domini : altare
aureum, et mensam super quam ponerentur panes
propositionis, auream : 49 et candelabra aurea, quinque
ad dexteram, et quinque ad sinistram contra oraculum, ex
auro puro : et quasi lilii flores, et lucernas desuper
aureas : et forcipes aureos, 50 et hydrias, et fuscinulas, et
phialas, et mortariola, et thuribula, de auro purissimo : et
cardines ostiorum domus interioris Sancti sanctorum, et
ostiorum domus templi, ex auro erant. 51 Et perfecit omne
opus quod faciebat Salomon in domo Domini, et intulit
quæ sanctificaverat David pater suus, argentum, et
aurum, et vasa, reposuitque in thesauris domus Domini.

Cap. 8 1 Tunc congregati sunt omnes majores natu
Israël cum principibus tribuum, et duces familiarum
filiorum Israël, ad regem Salomonem in Jerusalem, ut
deferrent arcam fœderis Domini de civitate David, id est,
de Sion. 2 Convenitque ad regem Salomonem universus
Israël in mense Ethanim, in solemni die : ipse est mensis
septimus. 3 Veneruntque cuncti senes de Israël, et
tulerunt arcam sacerdotes, 4 et portaverunt arcam
Domini, et tabernaculum fœderis, et omnia vasa
sanctuarii quæ erant in tabernaculo : et ferebant ea
sacerdotes et Levitæ. 5 Rex autem Salomon, et omnis
multitudo Israël quæ convenerat ad eum, gradiebatur
cum illo ante arcam, et immolabant oves et boves absque
æstimatione et numero. 6 Et intulerunt sacerdotes arcam
fœderis Domini in locum suum, in oraculum templi, in
Sanctum sanctorum, subter alas cherubim. 7 Siquidem
cherubim expandebant alas super locum arcæ, et
protegebant arcam, et vectes ejus desuper. 8 Cumque
eminerent vectes, et apparerent summitates eorum foris
sanctuarium ante oraculum, non apparebant ultra
extrinsecus, qui et fuerunt ibi usque in præsentem diem.

9 In arca autem non erat aliud nisi duæ tabulæ lapideæ
quas posuerat in ea Moyses in Horeb, quando pepigit
Dominus fœdus cum filiis Israël, cum egrederentur de
terra Ægypti. 10 Factum est autem cum exissent
sacerdotes de sanctuario, nebula implevit domum Domini,
11 et non poterant sacerdotes stare et ministrare propter
nebulam : impleverat enim gloria Domini domum Domini.
12 Tunc ait Salomon : Dominus dixit ut habitaret in nebula.
13 Ædificans ædificavi domum in habitaculum tuum :
firmissimum solium tuum in sempiternum. 14 Convertitque
rex faciem suam, et benedixit omni ecclesiæ Israël :
omnia enim ecclesia Israël stabat. 15 Et ait Salomon :
Benedictus Dominus Deus Israël, qui locutus est ore suo
ad David patrem meum, et in manibus ejus perfecit,
dicens : 16 A die qua eduxi populum meum Israël de
Ægypto, non elegi civitatem de universis tribubus Israël,
ut ædificaretur domus, et esset nomen meum ibi : sed
elegi David ut esset super populum meum Israël.
17 Voluitque David pater meus ædificare domum nomini
Domini Dei Israël : 18 et ait Dominus ad David patrem
meum : Quod cogitasti in corde tuo ædificare domum
nomini meo, bene fecisti, hoc ipsum mente tractans.
19 Verumtamen tu non ædificabis mihi domum, sed filius
tuus, qui egredietur de renibus tuis, ipse ædificabit
domum nomini meo. 20 Confirmavit Dominus sermonem
suum quem locutus est : stetique pro David patre meo, et
sedi super thronum Israël, sicut locutus est Dominus : et
ædificavi domum nomini Domini Dei Israël. 21 Et constitui
ibi locum arcæ in qua fœdus Domini est, quod percussit
cum patribus nostris quando egressi sunt de terra Ægypti.

22 Stetit autem Salomon ante altare Domini in conspectu
ecclesiæ Israël, et expandit manus suas in cælum, 23 et
ait : Domine Deus Israël, non est similis tui deus in cælo
desuper, et super terram deorsum : qui custodis pactum
et misericordiam servis tuis qui ambulant coram te in toto
corde suo. 24 Qui custodisti servo tuo David patri meo
quæ locutus es ei : ore locutus es, et manibus perfecisti,

ut hæc dies probat. 25 Nunc igitur Domine Deus Israël,
conserva famulo tuo David patri meo quæ locutus es ei,
dicens : Non auferetur de te vir coram me, qui sedeat
super thronum Israël : ita tamen si custodierint filii tui
viam suam, ut ambulent coram me sicut tu ambulasti in
conspectu meo. 26 Et nunc Domine Deus Israël, firmentur
verba tua quæ locutus es servo tuo David patri meo.
27 Ergone putandum est quod vere Deus habitet super
terram ? si enim cælum, et cæli cælorum, te capere non
possunt, quanto magis domus hæc, quam ædificavi ?
28 Sed respice ad orationem servi tui, et ad preces ejus,
Domine Deus meus : audi hymnum et orationem quam
servus tuus orat coram te hodie : 29 ut sint oculi tui aperti
super domum hanc nocte ac die : super domum, de qua
dixisti : Erit nomen meum ibi : ut exaudias orationem
quam orat in loco isto ad te servus tuus : 30 ut exaudias
deprecationem servi tui et populi tui Israël, quodcumque
oraverint in loco isto, et exaudies in loco habitaculi tui in
cælo : et cum exaudieris, propitius eris.

31 Si peccaverit homo in proximum suum, et habuerit
aliquod juramentum quo teneatur astrictus, et venerit
propter juramentum coram altari tuo in domum tuam,
32 tu exaudies in cælo : et facies, et judicabis servos tuos,
condemnans impium, et reddens viam suam super caput
ejus, justificansque justum, et retribuens ei secundum
justitiam suam. 33 Si fugerit populus tuus Israël inimicos
suos (quia peccaturus est tibi), et agentes pœnitentiam,
et confitentes nomini tuo, venerint, et oraverint, et
deprecati te fuerint in domo hac : 34 exaudi in cælo, et
dimitte peccatum populi tui Israël, et reduces eos in
terram quam dedisti patribus eorum. 35 Si clausum fuerit
cælum, et non pluerit propter peccata eorum, et orantes
in loco isto, pœnitentiam egerint nomini tuo, et a peccatis
suis conversi fuerint propter afflictionem suam : 36 exaudi
eos in cælo, et dimitte peccata servorum tuorum, et
populi tui Israël : et ostende eis viam bonam per quam
ambulent, et da pluviam super terram tuam, quam dedisti

populo tuo in possessionem. [37] Fames si oborta fuerit in terra, aut pestilentia, aut corruptus aër, aut ærugo, aut locusta, vel rubigo, et afflixerit eum inimicus ejus portas obsidens : omnis plaga, universa infirmitas, [38] cuncta devotatio, et imprecatio quæ acciderit omni homini de populo tuo Israël : si quis cognoverit plagam cordis sui, et expanderit manus suas in domo hac, [39] tu exaudies in cælo in loco habitationis tuæ, et repropitiaberis, et facies ut des unicuique secundum omnes vias suas, sicut videris cor ejus (quia tu nosti solus cor omnium filiorum hominum), [40] ut timeant te cunctis diebus quibus vivunt super faciem terræ quam dedisti patribus nostris.

[41] Insuper et alienigena, qui non est de populo tuo Israël, cum venerit de terra longinqua propter nomen tuum (audietur enim nomen tuum magnum, et manus tua fortis, et brachium tuum [42] extentum ubique), cum venerit ergo, et oraverit in hoc loco, [43] tu exaudies in cælo, in firmamento habitaculi tui, et facies omnia pro quibus invocaverit te alienigena : ut discant universi populi terrarum nomen tuum timere, sicut populus tuus Israël, et probent quia nomen tuum invocatum est super domum hanc quam ædificavi. [44] Si egressus fuerit populus tuus ad bellum contra inimicos suos per viam, quocumque miseris eos, orabunt te contra viam civitatis quam elegisti, et contra domum quam ædificavi nomini tuo, [45] et exaudies in cælo orationes eorum et preces eorum, et facies judicium eorum.

[46] Quod si peccaverint tibi (non est enim homo qui non peccet) et iratus tradideris eos inimicis suis, et captivi ducti fuerint in terram inimicorum longe vel prope, [47] et egerint pœnitentiam in corde suo in loco captivitatis, et conversi deprecati te fuerint in captivitate sua, dicentes : Peccavimus : inique egimus, impie gessimus : [48] et reversi fuerint ad te in universo corde suo et tota anima sua in terra inimicorum suorum, ad quam captivi ducti fuerint : et oraverint te contra viam terræ suæ, quam dedisti

patribus eorum, et civitatis quam elegisti, et templi quod
ædificavi nomini tuo : 49 exaudies in cælo, in firmamento
solii tui, orationes eorum et preces eorum, et facies
judicium eorum : 50 et propitiaberis populo tuo qui
peccavit tibi, et omnibus iniquitatibus eorum quibus
prævaricati sunt in te : et dabis misericordiam coram eis
qui eos captivos habuerint, ut misereantur eis. 51 Populus
enim tuus est, et hæreditas tua, quos eduxisti de terra
Ægypti, de medio fornacis ferreæ. 52 Ut sint oculi tui
aperti ad deprecationem servi tui, et populi tui Israël, et
exaudias eos in universis pro quibus invocaverint te. 53 Tu
enim separasti eos tibi in hæreditatem de universis
populis terræ, sicut locutus es per Moysen servum tuum
quando eduxisti patres nostros de Ægypto, Domine Deus.

54 Factum est autem, cum complesset Salomon orans
Dominum omnem orationem et deprecationem hanc,
surrexit de conspectu altaris Domini : utrumque enim
genu in terram fixerat, et manus expanderat in cælum.
55 Stetit ergo, et benedixit omni ecclesiæ Israël voce
magna, dicens : 56 Benedictus Dominus, qui dedit requiem
populo suo Israël, juxta omnia quæ locutus est : non
cecidit ne unus quidem sermo ex omnibus bonis quæ
locutus est per Moysen servum suum. 57 Sit Dominus Deus
noster nobiscum, sicut fuit cum patribus nostris, non
derelinquens nos, neque projiciens. 58 Sed inclinet corda
nostra ad se, ut ambulemus in universis viis ejus, et
custodiamus mandata ejus, et cæremonias ejus, et judicia
quæcumque mandavit patribus nostris. 59 Et sint sermones
mei isti, quibus deprecatus sum coram Domino,
appropinquantes Domino Deo nostro die ac nocte, ut
faciat judicium servo suo, et populo suo Israël per
singulos dies : 60 ut sciant omnes populi terræ quia
Dominus ipse est Deus, et non est ultra absque eo. 61 Sit
quoque cor nostrum perfectum cum Domino Deo nostro, ut
ambulemus in decretis ejus, et custodiamus mandata
ejus, sicut et hodie.

[62] Igitur rex, et omnis Israël cum eo, immolabant victimas
coram Domino. [63] Mactavitque Salomon hostias pacificas,
quas immolavit Domino, boum viginti duo millia, et ovium
centum viginti millia : et dedicaverunt templum Domini
rex et filii Israël. [64] In die illa sanctificavit rex medium
atrii quod erat ante domum Domini : fecit quippe
holocaustum ibi, et sacrificium, et adipem pacificorum :
quoniam altare æreum quod erat coram Domino, minus
erat, et capere non poterat holocaustum, et sacrificium,
et adipem pacificorum. [65] Fecit ergo Salomon in tempore
illo festivitatem celebrem, et omnis Israël cum eo,
multitudo magna ab introitu Emath usque ad rivum
Ægypti, coram Domino Deo nostro, septem diebus et
septem diebus, id est, quatuordecim diebus. [66] Et in die
octava dimisit populos : qui benedicentes regi, profecti
sunt in tabernacula sua lætantes, et alacri corde super
omnibus bonis quæ fecerat Dominus David servo suo, et
Israël populo suo.

Cap. 9 [1] Factum est autem cum perfecisset Salomon
ædificium domus Domini, et ædificium regis, et omne
quod optaverat et voluerat facere, [2] apparuit ei Dominus
secundo, sicut apparuerat ei in Gabaon. [3] Dixitque
Dominus ad eum : Exaudivi orationem tuam et
deprecationem tuam, quam deprecatus es coram me :
sanctificavi domum hanc quam ædificasti, ut ponerem
nomen meum ibi in sempiternum, et erunt oculi mei et cor
meum ibi cunctis diebus. [4] Tu quoque si ambulaveris
coram me sicut ambulavit pater tuus, in simplicitate
cordis et in æquitate, et feceris omnia quæ præcepi tibi,
et legitima mea et judicia mea servaveris, [5] ponam
thronum regni tui super Israël in sempiternum, sicut
locutus sum David patri tuo, dicens : Non auferetur vir de
genere tuo de solio Israël. [6] Si autem aversione aversi
fueritis vos et filii vestri, non sequentes me, nec
custodientes mandata mea et cæremonias meas quas
proposui vobis, sed abieritis et colueritis deos alienos, et
adoraveritis eos : [7] auferam Israël de superficie terræ

quam dedi eis, et templum quod sanctificavi nomini meo,
projiciam a conspectu meo : eritque Israël in proverbium,
et in fabulam cunctis populis. 8 Et domus hæc erit in
exemplum : omnis qui transierit per eam, stupebit, et
sibilabit, et dicet : Quare fecit Dominus sic terræ huic, et
domui huic ? 9 Et respondebunt : Quia dereliquerunt
Dominum Deum suum, qui eduxit patres eorum de terra
Ægypti, et secuti sunt deos alienos, et adoraverunt eos, et
coluerunt eos : idcirco induxit Dominus super eos omne
malum hoc.

10 Expletis autem annis viginti postquam ædificaverat
Salomon duas domos, id est, domum Domini, et domum
regis 11 (Hiram rege Tyri præbente Salomoni ligna
cedrina et abiegna, et aurum juxta omne quod opus
habuerat), tunc dedit Salomon Hiram viginti oppida in
terra Galilææ. 12 Et egressus est Hiram de Tyro ut videret
oppida quæ dederat ei Salomon, et non placuerunt ei.
13 Et ait : Hæccine sunt civitates quas dedisti mihi, frater ?
Et appellavit eas terram Chabul, usque in diem hanc.
14 Misit quoque Hiram ad regem Salomonem centum
viginti talenta auri. 15 Hæc est summa expensarum quam
obtulit rex Salomon ad ædificandam domum Domini et
domum suam, et Mello, et murum Jerusalem, et Heser, et
Mageddo, et Gazer. 16 Pharao rex Ægypti ascendit, et
cepit Gazar, succenditque eam igni, et Chananæum, qui
habitabat in civitate, interfecit : et dedit eam in dotem
filiæ suæ uxori Salomonis. 17 Ædificavit ergo Salomon
Gazer, et Bethoron inferiorem, 18 et Balaath, et Palmiram
in terra solitudinis. 19 Et omnes vicos qui ad se
pertinebant et erant absque muro, munivit, et civitates
curruum et civitates equitum, et quodcumque ei placuit ut
ædificaret in Jerusalem, et in Libano, et in omni terra
potestatis suæ. 20 Universum populum qui remanserat de
Amorrhæis, et Hethæis, et Pherezæis, et Hevæis, et
Jebusæis, qui non sunt de filiis Israël : 21 horum filios qui
remanserant in terra, quos scilicet non potuerant filii
Israël exterminare, fecit Salomon tributarios usque in

diem hanc. 22 De filiis autem Israël non constituit Salomon
servire quemquam, sed erant viri bellatores, et ministri
ejus, et principes, et duces, et præfecti curruum et
equorum. 23 Erant autem principes super omnia opera
Salomonis præpositi quingenti quinquaginta, qui
habebant subjectum populum, et statutis operibus
imperabant. 24 Filia autem Pharaonis ascendit de civitate
David in domum suam, quam ædificaverat ei Salomon :
tunc ædificavit Mello. 25 Offerebat quoque Salomon,
tribus vicibus per annos singulos, holocausta et pacificas
victimas super altare quod ædificaverat Domino, et
adolebat thymiama coram Domino : perfectumque est
templum. 26 Classem quoque fecit rex Salomon in
Asiongaber, quæ est juxta Ailath in littore maris Rubri, in
terra Idumææ. 27 Misitque Hiram in classe illa servos
suos viros nauticos et gnaros maris, cum servis Salomonis.
28 Qui cum venissent in Ophir, sumptum inde aurum
quadringentorum viginti talentorum, detulerunt ad regem
Salomonem.

Cap. 10 1 Sed et regina Saba, audita fama Salomonis
in nomine Domini, venit tentare eum in ænigmatibus. 2 Et
ingressa Jerusalem multo cum comitatu et divitiis, camelis
portantibus aromata, et aurum infinitum nimis, et gemmas
pretiosas, venit ad regem Salomonem, et locuta est ei
universa quæ habebat in corde suo. 3 Et docuit eam
Salomon omnia verba quæ proposuerat : non fuit sermo
qui regem posset latere, et non responderet ei. 4 Videns
autem regina Saba omnem sapientiam Salomonis, et
domum quam ædificaverat, 5 et cibos mensæ ejus, et
habitacula servorum, et ordines ministrantium, vestesque
eorum, et pincernas, et holocausta quæ offerebat in
domo Domini : non habebat ultra spiritum. 6 Dixitque ad
regem : Verus est sermo quem audivi in terra mea 7 super
sermonibus tuis, et super sapientia tua : et non credebam
narrantibus mihi, donec ipsa veni, et vidi oculis meis, et
probavi quod media pars mihi nuntiata non fuerit : major
est sapientia et opera tua, quam rumor quem audivi.

8 Beati viri tui, et beati servi tui, qui stant coram te
semper, et audiunt sapientiam tuam. 9 Sit Dominus Deus
tuus benedictus, cui complacuisti, et posuit te super
thronum Israël, eo quod dilexerit Dominus Israël in
sempiternum, et constituit te regem ut faceres judicium et
justitiam. 10 Dedit ergo regi centum viginti talenta auri, et
aromata multa nimis, et gemmas pretiosas : non sunt
allata ultra aromata tam multa, quam ea quæ dedit
regina Saba regi Salomoni.

11 (Sed et classis Hiram, quæ portabat aurum de Ophir,
attulit ex Ophir ligna thyina multa nimis, et gemmas
pretiosas. 12 Fecitque rex de lignis thyinis fulcra domus
Domini et domus regiæ, et citharas lyrasque cantoribus :
non sunt allata hujuscemodi ligna thyina, neque visa
usque in præsentem diem.) 13 Rex autem Salomon dedit
reginæ Saba omnia quæ voluit et petivit ab eo, exceptis
his quæ ultro obtulerat ei munere regio. Quæ reversa est,
et abiit in terram suam cum servis suis. 14 Erat autem
pondus auri quod afferebatur Salomoni per annos
singulos, sexcentorum sexaginta sex talentorum auri,
15 excepto eo quod afferebant viri qui super vectigalia
erant, et negotiatores, universique scruta vendentes, et
omnes reges Arabiæ, ducesque terræ. 16 Fecit quoque rex
Salomon ducenta scuta de auro purissimo : sexcentos auri
siclos dedit in laminas scuti unius. 17 Et trecentas peltas
ex auro probato : trecentæ minæ auri unam peltam
vestiebant : posuitque eas rex in domo saltus Libani.
18 Fecit etiam rex Salomon thronum de ebore grandem :
et vestivit eum auro fulvo nimis, 19 qui habebat sex
gradus : et summitas throni rotunda erat in parte
posteriori : et duæ manus hinc atque inde tenentes
sedile : et duo leones stabant juxta manus singulas. 20 Et
duodecim leunculi stantes super sex gradus hinc atque
inde : non est factum tale opus in universis regnis. 21 Sed
et omnia vasa quibus potabat rex Salomon, erant aurea :
et universa supellex domus saltus Libani de auro
purissimo : non erat argentum, nec alicujus pretii

putabatur in diebus Salomonis, 22 quia classis regis per
mare cum classe Hiram semel per tres annos ibat in
Tharsis, deferens inde aurum, et argentum, et dentes
elephantorum, et simias, et pavos.

23 Magnificatus est ergo rex Salomon super omnes reges
terræ divitiis et sapientia. 24 Et universa terra
desiderabat vultum Salomonis, ut audiret sapientiam
ejus, quam dederat Deus in corde ejus. 25 Et singuli
deferebant ei munera, vasa argentea et aurea, vestes et
arma bellica, aromata quoque, et equos et mulos per
annos singulos. 26 Congregavitque Salomon currus et
equites, et facti sunt ei mille quadringenti currus, et
duodecim millia equitum : et disposuit eos per civitates
munitas, et cum rege in Jerusalem. 27 Fecitque ut tanta
esset abundantia argenti in Jerusalem, quanta et
lapidum : et cedrorum præbuit multitudinem quasi
sycomoros quæ nascuntur in campestribus. 28 Et
educebantur equi Salomoni de Ægypto, et de Coa.
Negotiatores enim regis emebant de Coa, et statuto
pretio perducebant. 29 Egrediebatur autem quadriga ex
Ægypto sexcentis siclis argenti, et equus centum
quinquaginta. Atque in hunc modum cuncti reges
Hethæorum et Syriæ equos venundabant.

Cap. 11 1 Rex autem Salomon adamavit mulieres
alienigenas multas, filiam quoque Pharaonis, et
Moabitidas, et Ammonitidas, Idumæas, et Sidonias, et
Hethæas : 2 de gentibus super quibus dixit Dominus filiis
Israël : Non ingrediemini ad eas, neque de illis
ingredientur ad vestras : certissime enim avertent corda
vestra ut sequamini deos earum. His itaque copulatus est
Salomon ardentissimo amore. 3 Fueruntque ei uxores
quasi reginæ septingentæ, et concubinæ trecentæ : et
averterunt mulieres cor ejus. 4 Cumque jam esset senex,
depravatum est cor ejus per mulieres, ut sequeretur deos
alienos : nec erat cor ejus perfectum cum Domino Deo
suo, sicut cor David patris ejus. 5 Sed colebat Salomon

Astarthen deam Sidoniorum, et Moloch idolum
Ammonitarum. 6 Fecitque Salomon quod non placuerat
coram Domino, et non adimplevit ut sequeretur Dominum
sicut David pater ejus. 7 Tunc ædificavit Salomon fanum
Chamos idolo Moab in monte qui est contra Jerusalem, et
Moloch idolo filiorum Ammon. 8 Atque in hunc modum
fecit universis uxoribus suis alienigenis, quæ adolebant
thura, et immolabant diis suis. 9 Igitur iratus est Dominus
Salomoni, quod aversa esset mens ejus a Domino Deo
Israël, qui apparuerat ei secundo, 10 et præceperat de
verbo hoc ne sequeretur deos alienos : et non custodivit
quæ mandavit ei Dominus. 11 Dixit itaque Dominus
Salomoni : Quia habuisti hoc apud te, et non custodisti
pactum meum, et præcepta mea quæ mandavi tibi,
disrumpens scindam regnum tuum, et dabo illud servo
tuo. 12 Verumtamen in diebus tuis non faciam propter
David patrem tuum : de manu filii tui scindam illud, 13 nec
totum regnum auferam, sed tribum unam dabo filio tuo
propter David servum meum, et Jerusalem, quam elegi.

14 Suscitavit autem Dominus adversarium Salomoni Adad
Idumæum de semine regio, qui erat in Edom. 15 Cum enim
esset David in Idumæa, et ascendisset Joab princeps
militiæ ad sepeliendum eos qui fuerant interfecti, et
occidisset omnem masculinum in Idumæa 16 (sex enim
mensibus ibi moratus est Joab, et omnis Israël, donec
interimeret omne masculinum in Idumæa), 17 fugit Adad
ipse, et viri Idumæi de servis patris ejus cum eo, ut
ingrederetur Ægyptum : erat autem Adad puer parvulus.
18 Cumque surrexissent de Madian, venerunt in Pharan,
tuleruntque secum viros de Pharan, et introierunt
Ægyptum ad Pharaonem regem Ægypti : qui dedit ei
domum, et cibos constituit, et terram delegavit. 19 Et
invenit Adad gratiam coram Pharaone valde, in tantum ut
daret ei uxorem sororem uxoris suæ germanam Taphnes
reginæ. 20 Genuitque ei soror Taphnes Genubath filium,
et nutrivit eum Taphnes in domo Pharaonis : eratque
Genubath habitans apud Pharaonem cum filiis ejus.

21 Cumque audisset Adad in Ægypto dormisse David cum
patribus suis, et mortuum esse Joab principem militiæ,
dixit Pharaoni : Dimitte me, ut vadam in terram meam.
22 Dixitque ei Pharao : Qua enim re apud me indiges, ut
quæras ire ad terram tuam ? At ille respondit : Nulla : sed
obsecro te ut dimittas me.

23 Suscitavit quoque ei Deus adversarium Razon filium
Eliada, qui fugerat Adarezer regem Soba dominum suum :
24 et congregavit contra eum viros, et factus est princeps
latronum cum interficeret eos David : abieruntque
Damascum, et habitaverunt ibi, et constituerunt eum
regem in Damasco : 25 eratque adversarius Israëli cunctis
diebus Salomonis : et hoc est malum Adad, et odium
contra Israël : regnavitque in Syria. 26 Jeroboam quoque
filius Nabat, Ephrathæus, de Sareda, servus Salomonis,
cujus mater erat nomine Sarva, mulier vidua, levavit
manum contra regem. 27 Et hæc est causa rebellionis
adversus eum, quia Salomon ædificavit Mello, et
coæquavit voraginem civitatis David patris sui. 28 Erat
autem Jeroboam vir fortis et potens : vidensque Salomon
adolescentem bonæ indolis et industrium, constituerat
eum præfectum super tributa universæ domus Joseph.

29 Factum est igitur in tempore illo, ut Jeroboam
egrederetur de Jerusalem, et inveniret eum Ahias
Silonites propheta in via, opertus pallio novo : erant
autem duo tantum in agro. 30 Apprehendensque Ahias
pallium suum novum quo coopertus erat, scidit in
duodecim partes. 31 Et ait ad Jeroboam : Tolle tibi decem
scissuras : hæc enim dicit Dominus Deus Israël : Ecce ego
scindam regnum de manu Salomonis, et dabo tibi decem
tribus. 32 Porro una tribus remanebit ei propter servum
meum David, et Jerusalem civitatem, quam elegi ex
omnibus tribubus Israël : 33 eo quod dereliquerit me, et
adoraverit Astarthen deam Sidoniorum, et Chamos deum
Moab, et Moloch deum filiorum Ammon : et non
ambulaverit in viis meis, ut faceret justitiam coram me, et

præcepta mea et judicia, sicut David pater ejus. [34] Nec
auferam omne regnum de manu ejus, sed ducem ponam
eum cunctis diebus vitæ suæ, propter David servum
meum quem elegi, qui custodivit mandata mea et
præcepta mea. [35] Auferam autem regnum de manu filii
ejus, et dabo tibi decem tribus : [36] filio autem ejus dabo
tribum unam, ut remaneat lucerna David servo meo
cunctis diebus coram me in Jerusalem civitate, quam
elegi ut esset nomen meum ibi. [37] Te autem assumam, et
regnabis super omnia quæ desiderat anima tua, erisque
rex super Israël. [38] Si igitur audieris omnia quæ
præcepero tibi, et ambulaveris in viis meis, et feceris
quod rectum est coram me, custodiens mandata mea et
præcepta mea, sicut fecit David servus meus : ero tecum,
et ædificabo tibi domum fidelem, quomodo ædificavi
David domum : et tradam tibi Israël : [39] et affligam semen
David super hoc, verumtamen non cunctis diebus. [40] Voluit
ergo Salomon interficere Jeroboam : qui surrexit, et
aufugit in Ægyptum ad Sesac regem Ægypti, et fuit in
Ægypto usque ad mortem Salomonis.

[41] Reliquum autem verborum Salomonis, et omnia quæ
fecit, et sapientia ejus, ecce universa scripta sunt in libro
verborum dierum Salomonis. [42] Dies autem quos regnavit
Salomon in Jerusalem super omnem Israël, quadraginta
anni sunt. [43] Dormivitque Salomon cum patribus suis, et
sepultus est in civitate David patris sui : regnavitque
Roboam filius ejus pro eo.

Cap. 12 [1] Venit autem Roboam in Sichem : illuc enim
congregatus erat omnis Israël ad constituendum eum
regem. [2] At vero Jeroboam filius Nabat, cum adhuc esset
in Ægypto profugus a facie regis Salomonis, audita morte
ejus, reversus est de Ægypto. [3] Miseruntque et vocaverunt
eum : venit ergo Jeroboam, et omnis multitudo Israël, et
locuti sunt ad Roboam, dicentes : [4] Pater tuus durissimum
jugum imposuit nobis : tu itaque nunc imminue paululum
de imperio patris tui durissimo, et de jugo gravissimo

quod imposuit nobis, et serviemus tibi. [5] Qui ait eis : Ite
usque ad tertium diem, et revertimini ad me. Cumque
abiisset populus, [6] iniit consilium rex Roboam cum
senioribus qui assistebant coram Salomone patre ejus
cum adhuc viveret, et ait : Quod datis mihi consilium, ut
respondeam populo huic ? [7] Qui dixerunt ei : Si hodie
obedieris populo huic, et servieris, et petitioni eorum
cesseris, locutusque fueris ad eos verba lenia, erunt tibi
servi cunctis diebus. [8] Qui dereliquit consilium senum,
quod dederant ei, et adhibuit adolescentes, qui nutriti
fuerant cum eo, et assistebant illi, [9] dixitque ad eos :
Quod mihi datis consilium, ut respondeam populo huic,
qui dixerunt mihi : Levius fac jugum quod imposuit pater
tuus super nos ? [10] Et dixerunt ei juvenes qui nutriti
fuerant cum eo : Sic loqueris populo huic, qui locuti sunt
ad te, dicentes : Pater tuus aggravavit jugum nostrum : tu
releva nos. Sic loqueris ad eos : Minimus digitus meus
grossior est dorso patris mei. [11] Et nunc pater meus posuit
super vos jugum grave, ego autem addam super jugum
vestrum : pater meus cecidit vos flagellis, ego autem
cædam vos scorpionibus. [12] Venit ergo Jeroboam et omnis
populus ad Roboam die tertia, sicut locutus fuerat rex,
dicens : Revertimini ad me die tertia. [13] Responditque rex
populo dura, derelicto consilio seniorum quod ei
dederant, [14] et locutus est eis secundum consilium
juvenum, dicens : Pater meus aggravavit jugum vestrum,
ego autem addam jugo vestro : pater meus cecidit vos
flagellis, ego autem cædam vos scorpionibus. [15] Et non
acquievit rex populo : quoniam aversatus fuerat eum
Dominus, ut suscitaret verbum suum quod locutus fuerat
in manu Ahiæ Silonitæ, ad Jeroboam filium Nabat.

[16] Videns itaque populus quod noluisset eos audire rex,
respondit ei dicens : Quæ nobis pars in David ? vel quæ
hæreditas in filio Isai ? vade in tabernacula tua, Israël :
nunc vide domum tuam, David. Et abiit Israël in
tabernacula sua. [17] Super filios autem Israël, quicumque
habitabant in civitatibus Juda, regnavit Roboam. [18] Misit

ergo rex Roboam Aduram, qui erat super tributa : et
lapidavit eum omnis Israël, et mortuus est. Porro rex
Roboam festinus ascendit currum, et fugit in Jerusalem :
19 recessitque Israël a domo David usque in præsentem
diem. 20 Factum est autem cum audisset omnis Israël
quod reversus esset Jeroboam, miserunt, et vocaverunt
eum congregato cœtu, et constituerunt eum regem super
omnem Israël : nec secutus est quisquam domum David
præter tribum Juda solam. 21 Venit autem Roboam
Jerusalem, et congregavit universam domum Juda, et
tribum Benjamin, centum octoginta millia electorum
virorum bellatorum, ut pugnarent contra domum Israël, et
reducerent regnum Roboam filio Salomonis. 22 Factus est
autem sermo Domini ad Semeiam virum Dei, dicens :
23 Loquere ad Roboam filium Salomonis regem Juda, et ad
omnem domum Juda, et Benjamin, et reliquos de populo,
dicens : 24 Hæc dicit Dominus : Non ascendetis, neque
bellabitis contra fratres vestros filios Israël : revertatur vir
in domum suam : a me enim factum est verbum hoc.
Audierunt sermonem Domini, et reversi sunt de itinere,
sicut eis præceperat Dominus.

25 Ædificavit autem Jeroboam Sichem in monte Ephraim,
et habitavit ibi : et egressus inde ædificavit Phanuel.
26 Dixitque Jeroboam in corde suo : Nunc revertetur
regnum ad domum David, 27 si ascenderit populus iste ut
faciat sacrificia in domo Domini in Jerusalem : et
convertetur cor populi hujus ad dominum suum Roboam
regem Juda, interficientque me, et revertentur ad eum.
28 Et excogitato consilio fecit duos vitulos aureos, et dixit
eis : Nolite ultra ascendere in Jerusalem : ecce dii tui
Israël, qui te eduxerunt de terra Ægypti. 29 Posuitque
unum in Bethel, et alterum in Dan : 30 et factum est
verbum hoc in peccatum : ibat enim populus ad
adorandum vitulum usque in Dan. 31 Et fecit fana in
excelsis, et sacerdotes de extremis populi, qui non erant
de filiis Levi. 32 Constituitque diem solemnem in mense
octavo, quintadecima die mensis, in similitudinem

solemnitatis quæ celebrabatur in Juda. Et ascendens
altare, similiter fecit in Bethel, ut immolaret vitulis quos
fabricatus fuerat : constituitque in Bethel sacerdotes
excelsorum quæ fecerat. 33 Et ascendit super altare quod
exstruxerat in Bethel, quintadecima die mensis octavi,
quem finxerat de corde suo : et fecit solemnitatem filiis
Israël, et ascendit super altare, ut adoleret incensum.

Cap. 13 1 Et ecce vir Dei venit de Juda in sermone
Domini in Bethel, Jeroboam stante super altare, et thus
jaciente. 2 Et exclamavit contra altare in sermone Domini,
et ait : Altare, altare, hæc dicit Dominus : Ecce filius
nascetur domui David, Josias nomine, et immolabit super
te sacerdotes excelsorum, qui nunc in te thura
succendunt : et ossa hominum super te incendet.
3 Deditque in illa die signum, dicens : Hoc erit signum
quod locutus est Dominus : ecce altare scindetur, et
effundetur cinis qui in eo est. 4 Cumque audisset rex
sermonem hominis Dei quem inclamaverat contra altare
in Bethel, extendit manum suam de altari, dicens :
Apprehendite eum. Et exaruit manus ejus quam
extenderat contra eum, nec valuit retrahere eam ad se.
5 Altare quoque scissum est, et effusus est cinis de altari,
juxta signum quod prædixerat vir Dei in sermone Domini.
6 Et ait rex ad virum Dei : Deprecare faciem Domini Dei
tui, et ora pro me, ut restituatur manus mea mihi.
Oravitque vir Dei faciem Domini, et reversa est manus
regis ad eum, et facta est sicut prius fuerat. 7 Locutus est
autem rex ad virum Dei : Veni mecum domum ut
prandeas, et dabo tibi munera. 8 Responditque vir Dei ad
regem : Si dederis mihi mediam partem domus tuæ, non
veniam tecum, nec comedam panem, neque bibam
aquam in loco isto : 9 sic enim mandatum est mihi in
sermone Domini præcipientis : Non comedes panem,
neque bibes aquam, nec reverteris per viam qua venisti.
10 Abiit ergo per aliam viam, et non est reversus per iter
quo venerat in Bethel.

11 Prophetes autem quidam senex habitabat in Bethel : ad
quem venerunt filii sui, et narraverunt ei omnia opera
quæ fecerat vir Dei illa die in Bethel : et verba quæ
locutus fuerat ad regem, narraverunt patri suo. 12 Et dixit
eis pater eorum : Per quam viam abiit ? Ostenderunt ei
filii sui viam per quam abierat vir Dei, qui venerat de
Juda. 13 Et ait filiis suis : Sternite mihi asinum. Qui cum
stravissent, ascendit, 14 et abiit post virum Dei, et invenit
eum sedentem subtus terebinthum : et ait illi : Tune es vir
Dei qui venisti de Juda ? Respondit ille : Ego sum.
15 Dixitque ad eum : Veni mecum domum, ut comedas
panem. 16 Qui ait : Non possum reverti, neque venire
tecum : nec comedam panem, neque bibam aquam in
loco isto, 17 quia locutus est Dominus ad me in sermone
Domini, dicens : Non comedes panem, et non bibes
aquam ibi, nec reverteris per viam qua ieris. 18 Qui ait
illi : Et ego propheta sum similis tui : et angelus locutus
est mihi in sermone Domini, dicens : Reduc eum tecum in
domum tuam, ut comedat panem, et bibat aquam. Fefellit
eum, 19 et reduxit secum : comedit ergo panem in domo
ejus, et bibit aquam. 20 Cumque sederent ad mensam,
factus est sermo Domini ad prophetam qui reduxerat
eum. 21 Et exclamavit ad virum Dei qui venerat de Juda,
dicens : Hæc dicit Dominus : Quia non obediens fuisti ori
Domini, et non custodisti mandatum quod præcepit tibi
Dominus Deus tuus, 22 et reversus es, et comedisti panem,
et bibisti aquam in loco in quo præcepit tibi ne
comederes panem neque biberes aquam, non inferetur
cadaver tuum in sepulchrum patrum tuorum.

23 Cumque comedisset et bibisset, stravit asinum suum
prophetæ quem reduxerat. 24 Qui cum abiisset, invenit
eum leo in via, et occidit, et erat cadaver ejus projectum
in itinere : asinus autem stabat juxta illum, et leo stabat
juxta cadaver. 25 Et ecce viri transeuntes viderunt cadaver
projectum in via, et leonem stantem juxta cadaver. Et
venerunt, et divulgaverunt in civitate in qua prophetes ille
senex habitabat. 26 Quod cum audisset propheta ille qui

reduxerat eum, ait : Vir Dei est, qui inobediens fuit ori
Domini, et tradidit eum Dominus leoni, et confregit eum,
et occidit juxta verbum Domini quod locutus est ei.
[27] Dixitque ad filios suos : Sternite mihi asinum. Qui cum
stravissent, [28] et ille abiisset, invenit cadaver ejus
projectum in via, et asinum et leonem stantes juxta
cadaver : non comedit leo de cadavere, nec læsit asinum.
[29] Tulit ergo prophetes cadaver viri Dei, et posuit illud
super asinum, et reversus intulit in civitatem prophetæ
senis ut plangeret eum. [30] Et posuit cadaver ejus in
sepulchro suo, et planxerunt eum : Heu, heu mi frater !
[31] Cumque planxissent eum, dixit ad filios suos : Cum
mortuus fuero, sepelite me in sepulchro in quo vir Dei
sepultus est : juxta ossa ejus ponite ossa mea. [32] Profecto
enim veniet sermo quem prædixit in sermone Domini
contra altare quod est in Bethel, et contra omnia fana
excelsorum quæ sunt in urbibus Samariæ.

[33] Post verba hæc non est reversus Jeroboam de via sua
pessima, sed e contrario fecit de novissimis populi
sacerdotes excelsorum : quicumque volebat, implebat
manum suam, et fiebat sacerdos excelsorum. [34] Et propter
hanc causam peccavit domus Jeroboam, et eversa est, et
deleta de superficie terræ.

Cap. 14 [1] In tempore illo ægrotavit Abia filius
Jeroboam. [2] Dixitque Jeroboam uxori suæ : Surge, et
commuta habitum, ne cognoscaris quod sis uxor
Jeroboam, et vade in Silo, ubi est Ahias propheta, qui
locutus est mihi quod regnaturus essem super populum
hunc. [3] Tolle quoque in manu tua decem panes, et
crustulam, et vas mellis, et vade ad illum : ipse enim
indicabit tibi quid eventurum sit puero huic. [4] Fecit ut
dixerat, uxor Jeroboam : et consurgens abiit in Silo, et
venit in domum Ahiæ : at ille non poterat videre, quia
caligaverant oculi ejus præ senectute. [5] Dixit autem
Dominus ad Ahiam : Ecce uxor Jeroboam ingreditur ut
consulat te super filio suo qui ægrotat : hæc et hæc

loqueris ei. Cum ergo illa intraret, et dissimularet se esse
quæ erat, 6 audivit Ahias sonitum pedum ejus introëuntis
per ostium, et ait : Ingredere, uxor Jeroboam : quare
aliam te esse simulas ? ego autem missus sum ad te durus
nuntius. 7 Vade, et dic Jeroboam : Hæc dicit Dominus
Deus Israël : Quia exaltavi te de medio populi, et dedi te
ducem super populum meum Israël, 8 et scidi regnum
domus David, et dedi illud tibi, et non fuisti sicut servus
meus David, qui custodivit mandata mea, et secutus est
me in toto corde suo, faciens quod placitum esset in
conspectu meo : 9 sed operatus es mala super omnes qui
fuerunt ante te, et fecisti tibi deos alienos et conflatiles,
ut me ad iracundiam provocares, me autem projecisti
post corpus tuum : 10 idcirco ecce ego inducam mala
super domum Jeroboam, et percutiam de Jeroboam
mingentem ad parietem, et clausum, et novissimum in
Israël : et mundabo reliquias domus Jeroboam, sicut
mundari solet fimus usque ad purum. 11 Qui mortui fuerint
de Jeroboam in civitate, comedent eos canes : qui autem
mortui fuerint in agro, vorabunt eos aves cæli : quia
Dominus locutus est. 12 Tu igitur surge, et vade in domum
tuam : et in ipso introitu pedum tuorum in urbem, morietur
puer, 13 et planget eum omnis Israël, et sepeliet : iste
enim solus inferetur de Jeroboam in sepulchrum, quia
inventus est super eo sermo bonus a Domino Deo Israël in
domo Jeroboam. 14 Constituet autem sibi Dominus regem
super Israël, qui percutiet domum Jeroboam in hac die, et
in hoc tempore : 15 et percutiet Dominus Deus Israël, sicut
moveri solet arundo in aqua : et evellet Israël de terra
bona hac, quam dedit patribus eorum, et ventilabit eos
trans flumen : quia fecerunt sibi lucos, ut irritarent
Dominum. 16 Et tradet Dominus Israël propter peccata
Jeroboam, qui peccavit, et peccare fecit Israël. 17 Surrexit
itaque uxor Jeroboam, et abiit, et venit in Thersa :
cumque illa ingrederetur limen domus, puer mortuus est,
18 et sepelierunt eum. Et planxit eum omnis Israël juxta
sermonem Domini, quem locutus est in manu servi sui
Ahiæ prophetæ.

19 Reliqua autem verborum Jeroboam, quomodo
pugnaverit, et quomodo regnaverit, ecce scripta sunt in
libro verborum dierum regum Israël. 20 Dies autem quibus
regnavit Jeroboam, viginti duo anni sunt : et dormivit cum
patribus suis, regnavitque Nadab filius ejus pro eo.

21 Porro Roboam filius Salomonis regnavit in Juda.
Quadraginta et unius anni erat Roboam cum regnare
cœpisset : decem et septem annos regnavit in Jerusalem
civitate, quam elegit Dominus ut poneret nomen suum ibi,
ex omnibus tribubus Israël. Nomen autem matris ejus
Naama Ammanitis. 22 Et fecit Judas malum coram
Domino, et irritaverunt eum super omnibus quæ fecerant
patres eorum in peccatis suis quæ peccaverunt.
23 Ædificaverunt enim et ipsi sibi aras, et statuas, et lucos
super omnem collem excelsum, et subter omnem arborem
frondosam : 24 sed et effeminati fuerunt in terra,
feceruntque omnes abominationes gentium quas attrivit
Dominus ante faciem filiorum Israël. 25 In quinto autem
anno regni Roboam, ascendit Sesac rex Ægypti in
Jerusalem, 26 et tulit thesauros domus Domini, et
thesauros regios, et universa diripuit : scuta quoque
aurea, quæ fecerat Salomon : 27 pro quibus fecit rex
Roboam scuta ærea, et tradidit ea in manum ducum
scutariorum, et eorum qui excubabant ante ostium domus
regis. 28 Cumque ingrederetur rex in domum Domini,
portabant ea qui præeundi habebant officium : et postea
reportabant ad armamentarium scutariorum. 29 Reliqua
autem sermonum Roboam, et omnia quæ fecit, ecce
scripta sunt in libro sermonum dierum regum Juda.
30 Fuitque bellum inter Roboam et Jeroboam cunctis
diebus. 31 Dormivitque Roboam cum patribus suis, et
sepultus est cum eis in civitate David : nomen autem
matris ejus Naama Ammanitis : et regnavit Abiam filius
ejus pro eo.

Cap. 15 1 Igitur in octavodecimo anno regni
Jeroboam filii Nabat, regnavit Abiam super Judam.
2 Tribus annis regnavit in Jerusalem : nomen matris ejus
Maacha filia Abessalom. 3 Ambulavitque in omnibus
peccatis patris sui, quæ fecerat ante eum : nec erat cor
ejus perfectum cum Domino Deo suo, sicut cor David
patris ejus. 4 Sed propter David dedit ei Dominus Deus
suus lucernam in Jerusalem, ut suscitaret filium ejus post
eum, et statueret Jerusalem : 5 eo quod fecisset David
rectum in oculis Domini, et non declinasset ab omnibus
quæ præceperat ei cunctis diebus vitæ suæ, excepto
sermone Uriæ Hethæi. 6 Attamen bellum fuit inter
Roboam et Jeroboam omni tempore vitæ ejus. 7 Reliqua
autem sermonum Abiam, et omnia quæ fecit, nonne hæc
scripta sunt in libro verborum dierum regum Juda ?
Fuitque prælium inter Abiam et inter Jeroboam. 8 Et
dormivit Abiam cum patribus suis, et sepelierunt eum in
civitate David, regnavitque Asa filius ejus pro eo.

9 In anno ergo vigesimo Jeroboam regis Israël regnavit
Asa rex Juda, 10 et quadraginta et uno anno regnavit in
Jerusalem. Nomen matris ejus Maacha filia Abessalom.
11 Et fecit Asa rectum ante conspectum Domini, sicut
David pater ejus : 12 et abstulit effeminatos de terra,
purgavitque universas sordes idolorum quæ fecerant
patres ejus. 13 Insuper et Maacham matrem suam amovit,
ne esset princeps in sacris Priapi, et in luco ejus quem
consecraverat : subvertitque specum ejus, et confregit
simulacrum turpissimum, et combussit in torrente Cedron :
14 excelsa autem non abstulit. Verumtamen cor Asa
perfectum erat cum Domino cunctis diebus suis : 15 et
intulit ea quæ sanctificaverat pater suus, et voverat, in
domum Domini, argentum, et aurum, et vasa.

16 Bellum autem erat inter Asa, et Baasa regem Israël
cunctis diebus eorum. 17 Ascendit quoque Baasa rex
Israël in Judam, et ædificavit Rama, ut non posset
quispiam egredi vel ingredi de parte Asa regis Juda.

[18] Tollens itaque Asa omne argentum et aurum quod
remanserat in thesauris domus Domini, et in thesauris
domus regiæ, et dedit illud in manus servorum suorum : et
misit ad Benadad filium Tabremon filii Hezion, regem
Syriæ, qui habitabat in Damasco, dicens : [19] Fœdus est
inter me et te, et inter patrem meum et patrem tuum :
ideo misi tibi munera, argentum et aurum : et peto ut
venias, et irritum facias fœdus quod habes cum Baasa
rege Israël, et recedat a me. [20] Acquiescens Benadad
regi Asa, misit principes exercitus sui in civitates Israël,
et percusserunt Ahion, et Dan, et Abeldomum Maacha, et
universam Cenneroth, omnem scilicet terram Nephthali.
[21] Quod cum audisset Baasa, intermisit ædificare Rama,
et reversus est in Thersa. [22] Rex autem Asa nuntium misit
in omnem Judam, dicens : Nemo sit excusatus. Et tulerunt
lapides de Rama, et ligna ejus, quibus ædificaverat
Baasa, et exstruxit de eis rex Asa Gabaa Benjamin, et
Maspha. [23] Reliqua autem omnium sermonum Asa, et
universæ fortitudines ejus, et cuncta quæ fecit, et
civitates quas exstruxit, nonne hæc scripta sunt in libro
verborum dierum regum Juda ? Verumtamen in tempore
senectutis suæ doluit pedes. [24] Et dormivit cum patribus
suis, et sepultus est cum eis in civitate David patris sui.
Regnavitque Josaphat filius ejus pro eo.

[25] Nadab vero filius Jeroboam regnavit super Israël anno
secundo Asa regis Juda : regnavitque super Israël duobus
annis. [26] Et fecit quod malum est in conspectu Domini, et
ambulavit in viis patris sui, et in peccatis ejus quibus
peccare fecit Israël. [27] Insidiatus est autem ei Baasa filius
Ahiæ de domo Issachar, et percussit eum in Gebbethon,
quæ est urbs Philisthinorum : siquidem Nadab et omnis
Israël obsidebant Gebbethon. [28] Interfecit ergo illum
Baasa in anno tertio Asa regis Juda, et regnavit pro eo.
[29] Cumque regnasset, percussit omnem domum
Jeroboam : non dimisit ne unam quidem animam de
semine ejus donec deleret eum, juxta verbum Domini
quod locutus fuerat in manu servi sui Ahiæ Silonitis,

30 propter peccata Jeroboam, quæ peccaverat, et quibus
peccare fecerat Israël : et propter delictum quo
irritaverat Dominum Deum Israël. 31 Reliqua autem
sermonum Nadab, et omnia quæ operatus est, nonne hæc
scripta sunt in libro verborum dierum regum Israël ?
32 Fuitque bellum inter Asa, et Baasa regem Israël,
cunctis diebus eorum.

33 Anno tertio Asa regis Juda, regnavit Baasa filius Ahiæ
super omnem Israël in Thersa, viginti quatuor annis. 34 Et
fecit malum coram Domino, ambulavitque in via
Jeroboam, et in peccatis ejus quibus peccare fecit Israël.

Cap. 16 1 Factus est autem sermo Domini ad Jehu
filium Hanani contra Baasa, dicens : 2 Pro eo quod
exaltavi te de pulvere, et posui te ducem super populum
meum Israël, tu autem ambulasti in via Jeroboam, et
peccare fecisti populum meum Israël, ut me irritares in
peccatis eorum : 3 ecce ego demetam posteriora Baasa,
et posteriora domus ejus, et faciam domum tuam sicut
domum Jeroboam filii Nabat. 4 Qui mortuus fuerit de
Baasa in civitate, comedent eum canes : et qui mortuus
fuerit ex eo in regione, comedent eum volucres cæli.
5 Reliqua autem sermonum Baasa, et quæcumque fecit, et
prælia ejus, nonne hæc scripta sunt in libro verborum
dierum regum Israël ? 6 Dormivit ergo Baasa cum patribus
suis, sepultusque est in Thersa : et regnavit Ela filius ejus
pro eo. 7 Cum autem in manu Jehu filii Hanani prophetæ
verbum Domini factum esset contra Baasa, et contra
domum ejus, et contra omne malum quod fecerat coram
Domino, ad irritandum eum in operibus manuum suarum,
ut fieret sicut domus Jeroboam : ob hanc causam occidit
eum, hoc est, Jehu filium Hanani prophetam.

8 Anno vigesimo sexto Asa regis Juda, regnavit Ela filius
Baasa super Israël in Thersa, duobus annis. 9 Et rebellavit
contra eum servus suus Zambri, dux mediæ partis
equitum : erat autem Ela in Thersa bibens, et temulentus

**in domo Arsa præfecti Thersa. 10 Irruens ergo Zambri,
percussit et occidit eum, anno vigesimo septimo Asa regis
Juda, et regnavit pro eo. 11 Cumque regnasset, et sedisset
super solium ejus, percussit omnem domum Baasa, et non
dereliquit ex ea mingentem ad parietem : et propinquos
et amicos ejus. 12 Delevitque Zambri omnem domum
Baasa, juxta verbum Domini quod locutus fuerat ad Baasa
in manu Jehu prophetæ, 13 propter universa peccata
Baasa, et peccata Ela filii ejus, qui peccaverunt, et
peccare fecerunt Israël, provocantes Dominum Deum
Israël in vanitatibus suis. 14 Reliqua autem sermonum Ela,
et omnia quæ fecit, nonne hæc scripta sunt in libro
verborum dierum regum Israël ?**

**15 Anno vigesimo septimo Asa regis Juda, regnavit Zambri
septem diebus in Thersa : porro exercitus obsidebat
Gebbethon urbem Philisthinorum. 16 Cumque audisset
rebellasse Zambri, et occidisse regem, fecit sibi regem
omnis Israël Amri, qui erat princeps militiæ super Israël
in die illa in castris. 17 Ascendit ergo Amri, et omnis Israël
cum eo, de Gebbethon, et obsidebant Thersa. 18 Videns
autem Zambri quod expugnanda esset civitas, ingressus
est palatium, et succendit se cum domo regia : et mortuus
est 19 in peccatis suis quæ peccaverat, faciens malum
coram Domino, et ambulans in via Jeroboam, et in
peccato ejus, quo fecit peccare Israël. 20 Reliqua autem
sermonum Zambri, et insidiarum ejus, et tyrannidis, nonne
hæc scripta sunt in libro verborum dierum regum Israël ?
21 Tunc divisus est populus Israël in duas partes : media
pars populi sequebatur Thebni filium Gineth, ut
constitueret eum regem : et media pars Amri. 22 Prævaluit
autem populus qui erat cum Amri, populo qui sequebatur
Thebni filium Gineth : mortuusque est Thebni, et regnavit
Amri.**

**23 Anno trigesimo primo Asa regis Juda, regnavit Amri
super Israël, duodecim annis : in Thersa regnavit sex
annis. 24 Emitque montem Samariæ a Somer duobus**

talentis argenti : et ædificavit eum, et vocavit nomen
civitatis quam exstruxerat, nomine Semer domini montis,
Samariam. 25 Fecit autem Amri malum in conspectu
Domini, et operatus est nequiter, super omnes qui fuerunt
ante eum. 26 Ambulavitque in omni via Jeroboam filii
Nabat, et in peccatis ejus quibus peccare fecerat Israël,
ut irritaret Dominum Deum Israël in vanitatibus suis.
27 Reliqua autem sermonum Amri, et prælia ejus quæ
gessit, nonne hæc scripta sunt in libro verborum dierum
regum Israël ? 28 Dormivitque Amri cum patribus suis, et
sepultus est in Samaria : regnavitque Achab filius ejus pro
eo.

29 Achab vero filius Amri regnavit super Israël anno
trigesimo octavo Asa regis Juda. Et regnavit Achab filius
Amri super Israël in Samaria viginti et duobus annis. 30 Et
fecit Achab filius Amri malum in conspectu Domini super
omnes qui fuerunt ante eum. 31 Nec suffecit ei ut
ambularet in peccatis Jeroboam filii Nabat : insuper duxit
uxorem Jezabel filiam Ethbaal regis Sidoniorum. Et abiit,
et servivit Baal, et adoravit eum. 32 Et posuit aram Baal in
templo Baal, quod ædificaverat in Samaria, 33 et
plantavit lucum : et addidit Achab in opere suo, irritans
Dominum Deum Israël super omnes reges Israël qui
fuerunt ante eum. 34 In diebus ejus ædificavit Hiel de
Bethel Jericho : in Abiram primitivo suo fundavit eam, et
in Segub novissimo suo posuit portas ejus, juxta verbum
Domini quod locutus fuerat in manu Josue filii Nun.

Cap. 17 1 Et dixit Elias Thesbites de habitatoribus
Galaad ad Achab : Vivit Dominus Deus Israël, in cujus
conspectu sto, si erit annis his ros et pluvia, nisi juxta oris
mei verba. 2 Et factum est verbum Domini ad eum, dicens :
3 Recede hinc, et vade contra orientem, et abscondere in
torrente Carith, qui est contra Jordanem, 4 et ibi de
torrente bibes : corvisque præcepi ut pascant te ibi.
5 Abiit ergo, et fecit juxta verbum Domini : cumque
abiisset, sedit in torrente Carith, qui est contra Jordanem.

6 Corvi quoque deferebant ei panem et carnes mane,
similiter panem et carnes vesperi, et bibebat de torrente.
7 Post dies autem siccatus est torrens : non enim pluerat
super terram.

8 Factus est ergo sermo Domini ad eum, dicens : 9 Surge,
et vade in Sarephta Sidoniorum, et manebis ibi : præcepi
enim ibi mulieri viduæ ut pascat te. 10 Surrexit, et abiit in
Sarephta. Cumque venisset ad portam civitatis, apparuit
ei mulier vidua colligens ligna, et vocavit eam, dixitque
ei : Da mihi paululum aquæ in vase ut bibam. 11 Cumque
illa pergeret ut afferret, clamavit post tergum ejus,
dicens : Affer mihi, obsecro, et buccellam panis in manu
tua. 12 Quæ respondit : Vivit Dominus Deus tuus, quia non
habeo panem, nisi quantum pugillus capere potest farinæ
in hydria, et paululum olei in lecytho : en colligo duo ligna
ut ingrediar et faciam illum mihi et filio meo, ut
comedamus, et moriamur. 13 Ad quam Elias ait : Noli
timere, sed vade, et fac sicut dixisti : verumtamen mihi
primum fac de ipsa farinula subcinericium panem
parvulum, et affer ad me : tibi autem et filio tuo facies
postea. 14 Hæc autem dicit Dominus Deus Israël : Hydria
farinæ non deficiet, nec lecythus olei minuetur, usque ad
diem in qua Dominus daturus est pluviam super faciem
terræ. 15 Quæ abiit, et fecit juxta verbum Eliæ : et
comedit ipse, et illa, et domus ejus : et ex illa die
16 hydria farinæ non defecit, et lecythus olei non est
imminutus, juxta verbum Domini quod locutus fuerat in
manu Eliæ. 17 Factum est autem post hæc, ægrotavit filius
mulieris matrisfamilias, et erat languor fortissimus, ita ut
non remaneret in eo halitus. 18 Dixit ergo ad Eliam : Quid
mihi et tibi, vir Dei ? ingressus es ad me, ut
rememorarentur iniquitates meæ, et interficeres filium
meum ? 19 Et ait ad eam Elias : Da mihi filium tuum.
Tulitque eum de sinu ejus, et portavit in cœnaculum ubi
ipse manebat, et posuit super lectulum suum. 20 Et
clamavit ad Dominum, et dixit : Domine Deus meus, etiam
ne viduam apud quam ego utcumque sustentor, afflixisti

ut interficeres filium ejus ? 21 Et expandit se, atque
mensus est super puerum tribus vicibus, et clamavit ad
Dominum, et ait : Domine Deus meus, revertatur, obsecro,
anima pueri hujus in viscera ejus. 22 Et exaudivit Dominus
vocem Eliæ : et reversa est anima pueri intra eum, et
revixit. 23 Tulitque Elias puerum, et deposuit eum de
cœnaculo in inferiorem domum, et tradidit matri suæ, et
ait illi : En vivit filius tuus. 24 Dixitque mulier ad Eliam :
Nunc in isto cognovi quoniam vir Dei es tu, et verbum
Domini in ore tuo verum est.

Cap. 18 1 Post dies multos factum est verbum Domini
ad Eliam, in anno tertio, dicens : Vade, et ostende te
Achab, ut dem pluviam super faciem terræ. 2 Ivit ergo
Elias, ut ostenderet se Achab : erat autem fames
vehemens in Samaria. 3 Vocavitque Achab Abdiam
dispensatorem domus suæ : Abdias autem timebat
Dominum valde. 4 Nam cum interficeret Jezabel
prophetas Domini, tulit ille centum prophetas, et
abscondit eos quinquagenos et quinquagenos in
speluncis, et pavit eos pane et aqua. 5 Dixit ergo Achab
ad Abdiam : Vade in terram ad universos fontes aquarum,
et in cunctas valles, si forte possimus invenire herbam, et
salvare equos et mulos, et non penitus jumenta intereant.
6 Diviseruntque sibi regiones ut circuirent eas : Achab
ibat per viam unam, et Abdias per viam alteram seorsum.
7 Cumque esset Abdias in via, Elias occurrit ei : qui cum
cognovisset eum, cecidit super faciem suam, et ait : Num
tu es, domine mi, Elias ? 8 Cui ille respondit : Ego. Vade, et
dic domino tuo : Adest Elias. 9 Et ille : Quid peccavi,
inquit, quoniam tradis me servum tuum in manu Achab, ut
interficiat me ? 10 Vivit Dominus Deus tuus, quia non est
gens aut regnum quo non miserit dominus meus te
requirens : et respondentibus cunctis : Non est hic :
adjuravit regna singula et gentes, eo quod minime
repereris. 11 Et nunc tu dicis mihi : Vade, et dic domino
tuo : Adest Elias. 12 Cumque recessero a te, spiritus
Domini asportabit te in locum quem ego ignoro : et

ingressus nuntiabo Achab, et non inveniens te, interficiet
me : servus autem tuus timet Dominum ab infantia sua.
13 Numquid non indicatum est tibi domino meo quid
fecerim cum interficeret Jezabel prophetas Domini, quod
absconderim de prophetis Domini centum viros,
quinquagenos et quinquagenos, in speluncis, et paverim
eos pane et aqua ? 14 et nunc tu dicis : Vade, et dic
domino tuo : Adest Elias : ut interficiat me ? 15 Et dixit
Elias : Vivit Dominus exercituum, ante cujus vultum sto,
quia hodie apparebo ei. 16 Abiit ergo Abdias in occursum
Achab, et indicavit ei : venitque Achab in occursum Eliæ.
17 Et cum vidisset eum, ait : Tune es ille, qui conturbas
Israël ? 18 Et ille ait : Non ego turbavi Israël, sed tu, et
domus patris tui, qui dereliquistis mandata Domini, et
secuti estis Baalim.

19 Verumtamen nunc mitte, et congrega ad me universum
Israël in monte Carmeli, et prophetas Baal quadringentos
quinquaginta, prophetasque lucorum quadringentos, qui
comedunt de mensa Jezabel. 20 Misit Achab ad omnes
filios Israël, et congregavit prophetas in monte Carmeli.
21 Accedens autem Elias ad omnem populum, ait :
Usquequo claudicatis in duas partes ? si Dominus est
Deus, sequimini eum : si autem Baal, sequimini illum. Et
non respondit ei populus verbum. 22 Et ait rursus Elias ad
populum : Ego remansi propheta Domini solus : prophetæ
autem Baal quadringenti et quinquaginta viri sunt.
23 Dentur nobis duo boves, et illi eligant sibi bovem unum,
et in frustra cædentes ponant super ligna, ignem autem
non supponant : et ego faciam bovem alterum, et
imponam super ligna, ignem autem non supponam.
24 Invocate nomina deorum vestrorum, et ego invocabo
nomen Domini mei : et Deus qui exaudierit per ignem,
ipse sit Deus. Respondens omnis populus ait : Optima
propositio. 25 Dixit ergo Elias prophetis Baal : Eligite vobis
bovem unum, et facite primi, quia vos plures estis : et
invocate nomina deorum vestrorum, ignemque non
supponatis. 26 Qui cum tulissent bovem quem dederat eis,

fecerunt : et invocabant nomen Baal de mane usque ad
meridiem, dicentes : Baal, exaudi nos. Et non erat vox, nec
qui responderet : transiliebantque altare quod fecerant.
27 Cumque esset jam meridies, illudebat illis Elias,
dicens : Clamate voce majore : deus enim est, et forsitan
loquitur, aut in diversorio est, aut in itinere, aut certe
dormit, ut excitetur. 28 Clamabant ergo voce magna, et
incidebant se juxta ritum suum cultris et lanceolis, donec
perfunderentur sanguine. 29 Postquam autem transiit
meridies, et illis prophetantibus venerat tempus quo
sacrificium offerri solet, nec audiebatur vox, nec aliquis
respondebat, nec attendebat orantes, 30 dixit Elias omni
populo : Venite ad me.

Et accedente ad se populo, curavit altare Domini quod
destructum fuerat. 31 Et tulit duodecim lapides juxta
numerum tribuum filiorum Jacob, ad quem factus est
sermo Domini, dicens : Israël erit nomen tuum. 32 Et
ædificavit de lapidibus altare in nomine Domini : fecitque
aquæductum, quasi per duas aratiunculas in circuitu
altaris, 33 et composuit ligna : divisitque per membra
bovem, et posuit super ligna, 34 et ait : Implete quatuor
hydrias aqua, et fundite super holocaustum et super
ligna. Rursumque dixit : Etiam secundo hoc facite. Qui
cum fecissent secundo, ait : Etiam tertio idipsum facite.
Feceruntque tertio, 35 et currebant aquæ circum altare, et
fossa aquæductus repleta est. 36 Cumque jam tempus
esset ut offerretur holocaustum, accedens Elias propheta
ait : Domine Deus Abraham, et Isaac, et Israël, ostende
hodie quia tu es Deus Israël, et ego servus tuus, et juxta
præceptum tuum feci omnia verba hæc. 37 Exaudi me,
Domine, exaudi me : ut discat populus iste quia tu es
Dominus Deus, et tu convertisti cor eorum iterum.
38 Cecidit autem ignis Domini, et voravit holocaustum, et
ligna, et lapides, pulverem quoque, et aquam quæ erat in
aquæductu lambens. 39 Quod cum vidisset omnis populus,
cecidit in faciem suam, et ait : Dominus ipse est Deus,
Dominus ipse est Deus. 40 Dixitque Elias ad eos :

Apprehendite prophetas Baal, et ne unus quidem effugiat ex eis. Quos cum apprehendissent, duxit eos Elias ad torrentem Cison, et interfecit eos ibi.

41 Et ait Elias ad Achab : Ascende, comede, et bibe, quia
sonus multæ pluviæ est. 42 Ascendit Achab ut comederet
et biberet : Elias autem ascendit in verticem Carmeli, et
pronus in terram posuit faciem suam inter genua sua,
43 et dixit ad puerum suum : Ascende, et prospice contra
mare. Qui cum ascendisset, et contemplatus esset, ait :
Non est quidquam. Et rursum ait illi : Revertere septem
vicibus. 44 In septima autem vice, ecce nubecula parva
quasi vestigium hominis ascendebat de mari. Qui ait :
Ascende, et dic Achab : Junge currum tuum et descende,
ne occupet te pluvia. 45 Cumque se verteret huc atque
illuc, ecce cæli contenebrati sunt, et nubes, et ventus, et
facta est pluvia grandis. Ascendens itaque Achab, abiit in
Jezrahel : 46 et manus Domini facta est super Eliam,
accinctisque lumbis currebat ante Achab, donec veniret
in Jezrahel.

Cap. 19 1 Nuntiavit autem Achab Jezabel omnia quæ
fecerat Elias, et quomodo occidisset universos prophetas
gladio. 2 Misitque Jezabel nuntium ad Eliam, dicens : Hæc
mihi faciant dii, et hæc addant, nisi hac hora cras
posuero animam tuam sicut animam unius ex illis. 3 Timuit
ergo Elias, et surgens abiit quocumque eum ferebat
voluntas : venitque in Bersabee Juda, et dimisit ibi
puerum suum, 4 et perrexit in desertum, viam unius diei.
Cumque venisset, et sederet subter unam juniperum,
petivit animæ suæ ut moreretur, et ait : Sufficit mihi,
Domine : tolle animam meam : neque enim melior sum
quam patres mei. 5 Projecitque se, et obdormivit in umbra
juniperi : et ecce angelus Domini tetigit eum, et dixit illi :
Surge, et comede. 6 Respexit, et ecce ad caput suum
subcinericius panis, et vas aquæ : comedit ergo, et bibit,
et rursum obdormivit. 7 Reversusque est angelus Domini
secundo, et tetigit eum, dixitque illi : Surge, comede :

grandis enim tibi restat via. 8 Qui cum surrexisset,
comedit et bibit, et ambulavit in fortitudine cibi illius
quadraginta diebus et quadraginta noctibus usque ad
montem Dei Horeb.

9 Cumque venisset illuc, mansit in spelunca : et ecce
sermo Domini ad eum, dixitque illi : Quid hic agis, Elia ?
10 At ille respondit : Zelo zelatus sum pro Domino Deo
exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Israël :
altaria tua destruxerunt, prophetas tuos occiderunt
gladio, derelictus sum ego solus, et quærunt animam
meam ut auferant eam. 11 Et ait ei : Egredere, et sta in
monte coram Domino : et ecce Dominus transit. Et spiritus
grandis et fortis subvertens montes, et conterens petras,
ante Dominum : non in spiritu Dominus. Et post spiritum
commotio : non in commotione Dominus. 12 Et post
commotionem ignis : non in igne Dominus. Et post ignem
sibilus auræ tenuis. 13 Quod cum audisset Elias, operuit
vultum suum pallio, et egressus stetit in ostio speluncæ. Et
ecce vox ad eum dicens : Quid hic agis, Elia ? Et ille
respondit : 14 Zelo zelatus sum pro Domino Deo
exercituum, quia dereliquerunt pactum tuum filii Israël :
altaria tua destruxerunt, prophetas tuos occiderunt
gladio, derelictus sum ego solus, et quærunt animam
meam ut auferant eam. 15 Et ait Dominus ad eum : Vade,
et revertere in viam tuam per desertum in Damascum :
cumque perveneris illuc, unges Hazaël regem super
Syriam, 16 et Jehu filium Namsi unges regem super Israël :
Eliseum autem filium Saphat, qui est de Abelmehula,
unges prophetam pro te. 17 Et erit : quicumque fugerit
gladium Hazaël, occidet eum Jehu : et quicumque fugerit
gladium Jehu, interficiet eum Eliseus. 18 Et derelinquam
mihi in Israël septem millia virorum, quorum genua non
sunt incurvata ante Baal, et omne os quod non adoravit
eum osculans manus.

19 Profectus ergo inde Elias, reperit Eliseum filium Saphat,
arantem in duodecim jugis boum. Et ipse in duodecim

jugis boum arantibus unus erat : cumque venisset Elias ad
eum, misit pallium suum super illum. 20 Qui statim relictis
bobus cucurrit post Eliam, et ait : Osculer, oro, patrem
meum, et matrem meam, et sic sequar te. Dixitque ei :
Vade, et revertere : quod enim meum erat, feci tibi.
21 Reversus autem ab eo, tulit par boum, et mactavit illud,
et in aratro boum coxit carnes, et dedit populo, et
comederunt : consurgensque abiit, et secutus est Eliam, et
ministrabat ei.

Cap. 20 1 Porro Benadad rex Syriæ congregavit
omnem exercitum suum, et triginta duos reges secum, et
equos, et currus : et ascendens pugnabat contra
Samariam, et obsidebat eam. 2 Mittensque nuntios ad
Achab regem Israël in civitatem, 3 ait : Hæc dicit
Benadad : Argentum tuum, et aurum tuum meum est : et
uxores tuæ, et filii tui optimi, mei sunt. 4 Responditque rex
Israël : Juxta verbum tuum, domine mi rex, tuus sum ego,
et omnia mea. 5 Revertentesque nuntii, dixerunt : Hæc
dicit Benadad, qui misit nos ad te : Argentum tuum, et
aurum tuum, et uxores tuas, et filios tuos, dabis mihi.
6 Cras igitur hac eadem hora mittam servos meos ad te,
et scrutabuntur domum tuam, et domum servorum
tuorum : et omne quod eis placuerit, ponent in manibus
suis, et auferent. 7 Vocavit autem rex Israël omnes
seniores terræ, et ait : Animadvertite, et videte quoniam
insidietur nobis : misit enim ad me pro uxoribus meis, et
filiis, et pro argento et auro : et non abnui. 8 Dixeruntque
omnes majores natu, et universus populus, ad eum : Non
audias, neque acquiescas illi. 9 Respondit itaque nuntiis
Benadad : Dicite domino meo regi : Omnia propter quæ
misisti ad me servum tuum in initio, faciam : hanc autem
rem facere non possum. 10 Reversique nuntii retulerunt ei.
Qui remisit, et ait : Hæc faciant mihi dii, et hæc addant, si
suffecerit pulvis Samariæ pugillis omnis populi qui
sequitur me. 11 Et respondens rex Israël, ait : Dicite ei : Ne
glorietur, accinctus æque ut discinctus. 12 Factum est
autem cum audisset Benadad verbum istud, bibebat ipse

**et reges in umbraculis : et ait servis suis : Circumdate
civitatem. Et circumdederunt eam.**

**13 Et ecce propheta unus accedens ad Achab regem
Israël, ait ei : Hæc dicit Dominus : Certe vidisti omnem
multitudinem hanc nimiam ? ecce ego tradam eam in
manu tua hodie, ut scias quia ego sum Dominus. 14 Et ait
Achab : Per quem ? Dixitque ei : Hæc dicit Dominus : Per
pedissequos principum provinciarum. Et ait : Quis incipiet
prœliari ? Et ille dixit : Tu. 15 Recensuit ergo pueros
principum provinciarum, et reperit numerum ducentorum
triginta duorum : et recensuit post eos populum, omnes
filios Israël, septem millia. 16 Et egressi sunt meridie.
Benadad autem bibebat temulentus in umbraculo suo, et
reges triginta duo cum eo, qui ad auxilium ejus venerant.
17 Egressi sunt autem pueri principum provinciarum in
prima fronte. Misit itaque Benadad : qui nuntiaverunt ei,
dicentes : Viri egressi sunt de Samaria. 18 Et ille ait : Sive
pro pace veniunt, apprehendite eos vivos : sive ut
prœlientur, vivos eos capite. 19 Egressi sunt ergo pueri
principum provinciarum, ac reliquus exercitus
sequebatur : 20 et percussit unusquisque virum qui contra
se veniebat : fugeruntque Syri, et persecutus est eos
Israël. Fugit quoque Benadad rex Syriæ in equo cum
equitibus suis. 21 Necnon egressus rex Israël percussit
equos et currus, et percussit Syriam plaga magna.
22 Accedens autem propheta ad regem Israël, dixit ei :
Vade, et confortare, et scito, et vide quid facias : sequenti
enim anno rex Syriæ ascendet contra te.**

**23 Servi vero regis Syriæ dixerunt ei : Dii montium sunt dii
eorum, ideo superaverunt nos : sed melius est ut
pugnemus contra eos in campestribus, et obtinebimus
eos. 24 Tu ergo verbum hoc fac : amove reges singulos ab
exercitu tuo, et pone principes pro eis : 25 et instaura
numerum militum qui ceciderunt de tuis, et equos
secundum equos pristinos, et currus secundum currus
quos ante habuisti : et pugnabimus contra eos in**

campestribus, et videbis quod obtinebimus eos. Credidit
consilio eorum, et fecit ita. 26 Igitur postquam annus
transierat, recensuit Benadad Syros, et ascendit in Aphec
ut pugnaret contra Israël. 27 Porro filii Israël recensiti
sunt, et acceptis cibariis profecti ex adverso, castraque
metati sunt contra eos, quasi duo parvi greges caprarum :
Syri autem repleverunt terram. 28 (Et accedens unus vir
Dei, dixit ad regem Israël : Hæc dicit Dominus : Quia
dixerunt Syri : Deus montium est Dominus, et non est Deus
vallium : dabo omnem multitudinem hanc grandem in
manu tua, et scietis quia ego sum Dominus.)
29 Dirigebantque septem diebus ex adverso hi atque illi
acies, septima autem die commissum est bellum :
percusseruntque filii Israël de Syris centum millia
peditum in die una. 30 Fugerunt autem qui remanserant in
Aphec, in civitatem : et cecidit murus super viginti septem
millia hominum qui remanserant. Porro Benadad fugiens
ingressus est civitatem, in cubiculum quod erat intra
cubiculum. 31 Dixeruntque ei servi sui : Ecce, audivimus
quod reges domus Israël clementes sint : ponamus itaque
saccos in lumbis nostris, et funiculos in capitibus nostris,
et egrediamur ad regem Israël : forsitan salvabit animas
nostras. 32 Accinxerunt saccis lumbos suos, et posuerunt
funiculos in capitibus suis, veneruntque ad regem Israël,
et dixerunt ei : Servus tuus Benadad dicit : Vivat, oro te,
anima mea. Et ille ait : Si adhuc vivit, frater meus est.
33 Quod acceperunt viri pro omine : et festinantes
rapuerunt verbum ex ore ejus, atque dixerunt : Frater tuus
Benadad. Et dixit eis : Ite, et adducite eum ad me.
Egressus est ergo ad eum Benadad, et levavit eum in
currum suum. 34 Qui dixit ei : Civitates quas tulit pater
meus a patre tuo, reddam : et plateas fac tibi in
Damasco, sicut fecit pater meus in Samaria, et ego
fœderatus recedam a te. Pepigit ergo fœdus, et dimisit
eum.

35 Tunc vir quidam de filiis prophetarum dixit ad socium
suum in sermone Domini : Percute me. At ille noluit

percutere. 36 Cui ait : Quia noluisti audire vocem Domini,
ecce recedes a me, et percutiet te leo. Cumque paululum
recessisset ab eo, invenit eum leo, atque percussit. 37 Sed
alterum inveniens virum, dixit ad eum : Percute me. Qui
percussit eum, et vulneravit. 38 Abiit ergo propheta, et
occurrit regi in via, et mutavit aspersione pulveris os et
oculos suos. 39 Cumque rex transisset, clamavit ad regem,
et ait : Servus tuus egressus est ad præliandum cominus :
cumque fugisset vir unus, adduxit eum quidam ad me, et
ait : Custodi virum istum : qui si lapsus fuerit, erit anima
tua pro anima ejus, aut talentum argenti appendes.
40 Dum autem ego turbatus huc illucque me verterem,
subito non comparuit. Et ait rex Israël ad eum : Hoc est
judicium tuum, quod ipse decrevisti. 41 At ille statim
abstersit pulverem de facie sua, et cognovit eum rex
Israël, quod esset de prophetis. 42 Qui ait ad eum : Hæc
dicit Dominus : Quia dimisisti virum dignum morte de
manu tua, erit anima tua pro anima ejus, et populus tuus
pro populo ejus. 43 Reversus est igitur rex Israël in domum
suam, audire contemnens, et furibundus venit in
Samariam.

Cap. 21 1 Post verba autem hæc, tempore illo vinea
erat Naboth Jezrahelitæ, quæ erat in Jezrahel, juxta
palatium Achab regis Samariæ. 2 Locutus est ergo Achab
ad Naboth, dicens : Da mihi vineam tuam, ut faciam mihi
hortum olerum, quia vicina est, et prope domum meam :
daboque tibi pro ea vineam meliorem, aut si commodius
tibi putas, argenti pretium, quanto digna est. 3 Cui
respondit Naboth : Propitius sit mihi Dominus, ne dem
hæreditatem patrum meorum tibi. 4 Venit ergo Achab in
domum suam indignans, et frendens super verbo quod
locutus fuerat ad eum Naboth Jezrahelites, dicens : Non
dabo tibi hæreditatem patrum meorum. Et projiciens se in
lectulum suum, avertit faciem suam ad parietem, et non
comedit panem. 5 Ingressa est autem ad eum Jezabel
uxor sua, dixitque ei : Quid est hoc, unde anima tua
contristata est ? et quare non comedis panem ? 6 Qui

respondit ei : Locutus sum Naboth Jezrahelitæ, et dixi ei :
Da mihi vineam tuam, accepta pecunia : aut, si tibi
placet, dabo tibi vineam meliorem pro ea. Et ille ait : Non
dabo tibi vineam meam. 7 Dixit ergo ad eum Jezabel uxor
ejus : Grandis auctoritatis es, et bene regis regnum
Israël. Surge, et comede panem, et æquo animo esto :
ego dabo tibi vineam Naboth Jezrahelitæ.

8 Scripsit itaque litteras ex nomine Achab, et signavit eas
annulo ejus, et misit ad majores natu, et optimates, qui
erant in civitate ejus, et habitabant cum Naboth.
9 Litterarum autem hæc erat sententia : Prædicate
jejunium, et sedere facite Naboth inter primos populi :
10 et submittite duos viros filios Belial contra eum, et
falsum testimonium dicant : Benedixit Deum et regem : et
educite eum, et lapidate, sicque moriatur. 11 Fecerunt
ergo cives ejus majores natu et optimates, qui habitabant
cum eo in urbe, sicut præceperat eis Jezabel, et sicut
scriptum erat in litteris quas miserat ad eos :
12 prædicaverunt jejunium, et sedere fecerunt Naboth
inter primos populi. 13 Et adductis duobus viris filiis
diaboli, fecerunt eos sedere contra eum : at illi, scilicet ut
viri diabolici, dixerunt contra eum testimonium coram
multitudine : Benedixit Naboth Deum et regem : quam ob
rem eduxerunt eum extra civitatem, et lapidibus
interfecerunt. 14 Miseruntque ad Jezabel, dicentes :
Lapidatus est Naboth, et mortuus est. 15 Factum est
autem, cum audisset Jezabel lapidatum Naboth et
mortuum, locuta est ad Achab : Surge, et posside vineam
Naboth Jezrahelitæ, qui noluit tibi acquiescere, et dare
eam accepta pecunia : non enim vivit Naboth, sed
mortuus est. 16 Quod cum audisset Achab, mortuum
videlicet Naboth, surrexit, et descendebat in vineam
Naboth Jezrahelitæ, ut possideret eam.

17 Factum est igitur sermo Domini ad Eliam Thesbiten,
dicens : 18 Surge, et descende in occursum Achab regis
Israël, qui est in Samaria : ecce ad vineam Naboth

descendit, ut possideat eam. 19 Et loqueris ad eum,
dicens : Hæc dicit Dominus : Occidisti, insuper et
possedisti. Et post hæc addes : Hæc dicit Dominus : In
loco hoc, in quo linxerunt canes sanguinem Naboth,
lambent quoque sanguinem tuum. 20 Et ait Achab ad
Eliam : Num invenisti me inimicum tibi ? Qui dixit : Inveni,
eo quod venundatus sis, ut faceres malum in conspectu
Domini. 21 Ecce ego inducam super te malum, et demetam
posteriora tua, et interficiam de Achab mingentem ad
parietem, et clausum et ultimum in Israël. 22 Et dabo
domum tuam sicut domum Jeroboam filii Nabat, et sicut
domum Baasa filii Ahia : quia egisti ut me ad iracundiam
provocares, et peccare fecisti Israël. 23 Sed et de Jezabel
locutus est Dominus, dicens : Canes comedent Jezabel in
agro Jezrahel. 24 Si mortuus fuerit Achab in civitate,
comedent eum canes : si autem mortuus fuerit in agro,
comedent eum volucres cæli. 25 Igitur non fuit alter talis
sicut Achab, qui venundatus est ut faceret malum in
conspectu Domini : concitavit enim eum Jezabel uxor sua,
26 et abominabilis factus est, in tantum ut sequeretur
idola quæ fecerant Amorrhæi, quos consumpsit Dominus
a facie filiorum Israël. 27 Itaque cum audisset Achab
sermones istos, scidit vestimenta sua, et operuit cilicio
carnem suam, jejunavitque et dormivit in sacco, et
ambulavit demisso capite. 28 Et factus est sermo Domini
ad Eliam Thesbiten, dicens : 29 Nonne vidisti humiliatum
Achab coram me ? quia igitur humiliatus est mei causa,
non inducam malum in diebus ejus, sed in diebus filii sui
inferam malum domui ejus.

Cap. 22 1 Transierunt igitur tres anni absque bello
inter Syriam et Israël. 2 In anno autem tertio, descendit
Josaphat rex Juda ad regem Israël. 3 (Dixitque rex Israël
ad servos suos : Ignoratis quod nostra sit Ramoth Galaad,
et negligimus tollere eam de manu regis Syriæ ?) 4 Et ait
ad Josaphat : Veniesne mecum ad prœliandum in Ramoth
Galaad ? 5 Dixitque Josaphat ad regem Israël : Sicut ego
sum, ita et tu : populus meus et populus tuus unum sunt :

et equites mei, equites tui. Dixitque Josaphat ad regem
Israël : Quære, oro te, hodie sermonem Domini.
6 Congregavit ergo rex Israël prophetas, quadringentos
circiter viros, et ait ad eos : Ire debeo in Ramoth Galaad
ad bellandum, an quiescere ? Qui responderunt :
Ascende, et dabit eam Dominus in manu regis. 7 Dixit
autem Josaphat : Non est hic propheta Domini quispiam,
ut interrogemus per eum ? 8 Et ait rex Israël ad Josaphat :
Remansit vir unus per quem possumus interrogare
Dominum : sed ego odi eum, quia non prophetat mihi
bonum, sed malum : Michæas filius Jemla. Cui Josaphat
ait : Ne loquaris ita, rex. 9 Vocavit ergo rex Israël
eunuchum quemdam, et dixit ei : Festina adducere
Michæam filium Jemla.

10 Rex autem Israël, et Josaphat rex Juda, sedebant
unusquisque in solio suo, vestiti cultu regio, in area juxta
ostium portæ Samariæ : et universi prophetæ
prophetabant in conspectu eorum. 11 Fecit quoque sibi
Sedecias filius Chanaana cornua ferrea, et ait : Hæc dicit
Dominus : His ventilabis Syriam, donec deleas eam.
12 Omnesque prophetæ similiter prophetabant, dicentes :
Ascende in Ramoth Galaad, et vade prospere, et tradet
Dominus in manus regis. 13 Nuntius vero qui ierat ut
vocaret Michæam, locutus est ad eum, dicens : Ecce
sermones prophetarum ore uno regi bona prædicant : sit
ergo sermo tuus similis eorum, et loquere bona. 14 Cui
Michæas ait : Vivit Dominus, quia quodcumque dixerit
mihi Dominus, hoc loquar. 15 Venit itaque ad regem, et ait
illi rex : Michæa, ire debemus in Ramoth Galaad ad
præliandum, an cessare ? Cui ille respondit : Ascende, et
vade prospere, et tradet eam Dominus in manus regis.
16 Dixit autem rex ad eum : Iterum atque iterum adjuro te,
ut non loquaris mihi nisi quod verum est, in nomine
Domini. 17 Et ille ait : Vidi cunctum Israël dispersum in
montibus, quasi oves non habentes pastorem. Et ait
Dominus : Non habent isti dominum : revertatur
unusquisque in domum suam in pace. 18 (Dixit ergo rex

Israël ad Josaphat : Numquid non dixi tibi, quia non
prophetat mihi bonum, sed semper malum ?) 19 Ille vero
addens, ait : Propterea audi sermonem Domini : vidi
Dominum sedentem super solium suum, et omnem
exercitum cæli assistentem ei a dextris et a sinistris : 20 et
ait Dominus : Quis decipiet Achab regem Israël, ut
ascendat, et cadat in Ramoth Galaad ? Et dixit unus
verba hujuscemodi, et alius aliter. 21 Egressus est autem
spiritus, et stetit coram Domino, et ait : Ego decipiam
illum. Cui locutus est Dominus : In quo ? 22 Et ille ait :
Egrediar, et ero spiritus mendax in ore omnium
prophetarum ejus. Et dixit Dominus : Decipies, et
prævalebis : egredere, et fac ita. 23 Nunc igitur ecce
dedit Dominus spiritum mendacii in ore omnium
prophetarum tuorum, qui hic sunt, et Dominus locutus est
contra te malum. 24 Accessit autem Sedecias filius
Chanaana, et percussit Michæam in maxillam, et dixit :
Mene ergo dimisit spiritus Domini, et locutus est tibi ?
25 Et ait Michæas : Visurus es in die illa quando
ingredieris cubiculum intra cubiculum ut abscondaris.
26 Et ait rex Israël : Tollite Michæam, et maneat apud
Amon principem civitatis, et apud Joas filium Amelech,
27 et dicite eis : Hæc dicit rex : Mittite virum istum in
carcerem, et sustentate eum pane tribulationis, et aqua
angustiæ, donec revertar in pace. 28 Dixitque Michæas :
Si reversus fueris in pace, non est locutus in me Dominus.
Et ait : Audite, populi omnes. 29 Ascendit itaque rex Israël,
et Josaphat rex Juda, in Ramoth Galaad. 30 Dixit itaque
rex Israël ad Josaphat : Sume arma, et ingredere
prælium, et induere vestibus tuis. Porro rex Israël mutavit
habitum suum, et ingressus est bellum. 31 Rex autem
Syriæ præceperat principibus curruum triginta duobus,
dicens : Non pugnabitis contra minorem et majorem
quempiam, nisi contra regem Israël solum. 32 Cum ergo
vidissent principes curruum Josaphat, suspicati sunt quod
ipse esset rex Israël, et impetu facto pugnabant contra
eum : et exclamavit Josaphat. 33 Intellexeruntque
principes curruum quod non esset rex Israël, et

cessaverunt ab eo. 34 Vir autem quidam tetendit arcum, in
incertum sagittam dirigens, et casu percussit regem
Israël inter pulmonem et stomachum. At ille dixit aurigæ
suo : Verte manum tuam, et ejice me de exercitu, quia
graviter vulneratus sum. 35 Commissum est ergo prælium
in die illa, et rex Israël stabat in curru suo contra Syros, et
mortuus est vespere : fluebat autem sanguis plagæ in
sinum currus, 36 et præco insonuit in universo exercitu
antequam sol occumberet, dicens : Unusquisque
revertatur in civitatem, et in terram suam. 37 Mortuus est
autem rex, et perlatus est in Samariam : sepelieruntque
regem in Samaria, 38 et laverunt currum ejus in piscina
Samariæ : et linxerunt canes sanguinem ejus, et habenas
laverunt, juxta verbum Domini quod locutus fuerat.
39 Reliqua autem sermonum Achab, et universa quæ fecit,
et domus eburnea quam ædificavit, cunctarumque urbium
quas exstruxit, nonne hæc scripta sunt in libro sermonum
dierum regum Israël ? 40 Dormivit ergo Achab cum
patribus suis, et regnavit Ochozias filius ejus pro eo.

41 Josaphat vero filius Asa regnare cœperat super Judam
anno quarto Achab regis Israël. 42 Triginta quinque
annorum erat cum regnare cœpisset, et viginti quinque
annis regnavit in Jerusalem : nomen matris ejus Azuba
filia Salai. 43 Et ambulavit in omni via Asa patris sui, et
non declinavit ex ea : fecitque quod rectum erat in
conspectu Domini. 44 Verumtamen excelsa non abstulit :
adhuc enim populus sacrificabat, et adolebat incensum in
excelsis. 45 Pacemque habuit Josaphat cum rege Israël.
46 Reliqua autem verborum Josaphat, et opera ejus quæ
gessit, et prælia, nonne hæc scripta sunt in libro
verborum dierum regum Juda ? 47 Sed et reliquias
effeminatorum qui remanserant in diebus Asa patris ejus,
abstulit de terra. 48 Nec erat tunc rex constitutus in Edom.
49 Rex vero Josaphat fecerat classes in mari, quæ
navigarent in Ophir propter aurum : et ire non potuerunt,
quia confractæ sunt in Asiongaber. 50 Tunc ait Ochozias
filius Achab ad Josaphat : Vadant servi mei cum servis

tuis in navibus. Et noluit Josaphat. 51 Dormivitque
Josaphat cum patribus suis, et sepultus est cum eis in
civitate David patris sui : regnavitque Joram filius ejus pro
eo.

52 Ochozias autem filius Achab regnare cœperat super
Israël in Samaria, anno septimodecimo Josaphat regis
Juda : regnavitque super Israël duobus annis. 53 Et fecit
malum in conspectu Domini, et ambulavit in via patris sui
et matris suæ, et in via Jeroboam filii Nabat, qui peccare
fecit Israël. 54 Servivit quoque Baal, et adoravit eum, et
irritavit Dominum Deum Israël, juxta omnia quæ fecerat
pater ejus.